

Wason
DS 531
C 74++

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBCI)

SỐ 149
15 TRANG 20 TÌ
TUẦN LỄ TỪ 5-2
ĐẾN 11-2-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VŨ — Địa chỉ liên lạc : 54 VŨ TÁNH — QNG NƠI : 93801

CHUYỆN BUỒN NĂM HEO MIỆNG HỒ HÀO TRỌNG PHÁP TAY LÀM VIỆC PHI PHÁP

Số báo đầu năm Con Heo, đáng lẽ phải dành để nói lên điều tốt lành. Vì đầu năm mới mà chửi bới, thì đông cả năm. Nhưng gặp chuyện cực chẳng đã, đành phá thông lệ mà nói chuyện buồn đầu năm.

Đó là cái sắc lệnh quái gở của Thủ Tướng mang số 6 ký ngày 21-1-1971, ấn định những điều khắt khe nhằm siết cổ báo chí.

Báo chí Việt Ngữ đã thọ được một trăm năm có lẽ. Suốt thời gian dài hàng thế kỷ đó, làng báo VN phải chịu dưới sự kim

kep của những luật lệ thực dân và độc tài.

Mong mỗi mãi, đến ngày 30-12-1969, một Quy chế Báo chí mới ra đời. Làng báo tưởng đã qua cơn bĩ cực tới hồi thới lai.

Ai ngờ có luật báo chí cũng như không, vì luật không được thi hành đúng đắn. Luật cấm kiểm duyệt, nhà nước kiểm duyệt trá hình. Luật chỉ cho tịch thu báo vì lý do chính đáng, trong khi báo đã bị tịch thu bừa bãi, vô tội vạ. Với tình trạng đó, báo đủ sống dở chết dở rồi. Nhưng bất ngờ, ngày 21-1-71 vừa qua, đúng

khi các báo nghỉ Tết, Thủ Tướng đã ký thêm một sắc lệnh siết cổ báo chí.

Nếu nước ta chưa có quốc hội, không có hiến pháp quy định chế độ phân quyền, hành pháp được quyền cai trị bằng sắc lệnh, sắc luật, thì dù sắc lệnh ngày 21-1-71 của Thủ Tướng khắt khe đến mức nào, có lẽ làng báo cũng đành phải cúi đầu khứng chịu. Nhưng nước ta đã có hiến pháp, đã có luật báo chí, đã có Quốc Hội chuyên môn làm luật, hành pháp chỉ được quyền thi hành luật, thì Thủ Tướng không được

quyền tự đặt ra luật siết cổ báo chí.

Nếu nước ta là một nước độc tài, Thủ Tướng làm gì tùy ý, nhưng khốn nỗi chính các nhà lãnh đạo Quốc gia vẫn lớn tiếng hô hào thương tôn pháp luật, mà lại đặt bút ký sắc lệnh phi pháp để siết cổ báo chí, thì thật là bi đát.

Đầu năm mới, chẳng muốn nặng lời thêm. Chỉ còn cách là xin quý vị lãnh đạo Quốc gia hãy nói và làm cho hợp nhất. Đừng nói một đằng, làm một nẻo.

Số tân niên 16 trang 20 tì

Tết Con Heo

Đáné lý ra một khi đã ăn Tết Con Heo thì bàn dân thiên hạ phải no nê phê phởn ghê lắm! phải đóp hít ra rít. Vì con Heo là giống phàm ăn, còn ăn tục hơn cả chó.

Ấy thế mà Tết Con Heo lại diễn ra một cách vô cùng trầm lặng. Người ta rưng rưng trước cái sự xam xập đi tới của chúa Xuân.

Ngay đến một chậu cúc hay một đôi câu đối trị giá chừng một hai bò cũng không thêm mua.

Chợ hoa năm nay ế xưng xia. gần tới giao thừa, các sạp bán hoa "Lai ơn" còn mở cửa để bán tổng bán tháo nốt, mà cũng chả có mấy ai thêm chiểu cổ. Cái bụng không no, bánh chưng thịt mỡ, dưa hành còn không có vậy thì đào đào ra tiền nữa mà rước hoa về làm chi.

Tết năm nay đúng là một cái Tết vừa kiem ước lại xira song hành, nó thì đua hành hạ dân chúng.

Nhà nước chắc hẳn cũng thừa biết như thế, cho nên nhà nước ăn Tết một cách vội vã. Thoạt đầu nhà nước định cho quân nhân và công chức ăn tết đến ngày mồng 6 lặn. Nghĩa là sẽ nghỉ bắc cầu cả ngày thứ bảy mồng 4, chủ nhật mồng 5, tới mồng 6 thứ hai đi làm và sẽ chào cờ um xùm cho nó tiện việc chính phủ.

Trong thông cáo đầu tiên nhà nước đã nói rõ như vậy rồi. Nhưng nhà nước cũng mê tín dị đoan thấy mẹ! Sau khi thông cáo được gửi đi, các chuyên viên tướng số gờm cả thầy bói mù lẫn thầy bói sáng, lăm bằm như đi khẩn tiên sư để tính toán "Tí, Sứ, Dần Mẹo..." thì thấy rằng ngày 6 Tết lại là ngày sát chủ. Nếu nhà nước mở cửa

tiệm vào ngày đó thì chỉ có nước xập tiệm.

Hóa cho nên, trước sự khuyên can của các chuyên viên lý số, nhà nước lại phải ra một phát thông cáo thứ hai, để khai trương cửa tiệm vào ngày Thứ Bảy mồng 4.

Dân chúng thấy nhà nước làm ăn có kiêng có lành như thế ai nấy đều khen ngợi rằng nhà nước đã vô cùng sáng suốt, dân đen tha hồ được thắm nhuần ơn mưa móc. Và cũng như thế, nên bói toán của nước nhà phen này sẽ lên hương một cách ra rít, rưng rợn, mê ly.

Các bố thầy bói Chiêm, cô Ba Nam Vang, cô Tư Lăng Ông, Cô Bảy Vườn Chè sẽ trở nên những vị quân sư đại tài để định đoạt vận mạng và tương lai của xứ sở.

Tuy nhiên, cứ theo như lời các vị thầy bói cả mù lẫn sáng ấy thì năm nay lành ít dữ nhiều.

Đầu năm niên thủ, nhà nước đã phải ra quân rồi. Ba ngày tết, mới bành mắt vành con người mà đã có một số liền bà con gái nhè ngay trụ sở của Cái Bang để biểu tình ngời biểu tình đứng.

Ông Đồ trưởng Đồ Kiên Nhiêu, sợ rộng đã phải bỏ cả ly sêm banh đang uống dở để ra can thiệp mà cũng không xong, đành phải ra lệnh cho phú lít Quận r hốt nết cái lũ khổ rách áo ấm ấy về bót.

Xài giấy lớn!

Đúng là mẹ hát con khen hay, chưa chi Tổng Huệ đã tự khen loạn lên rằng, năm 1971 sẽ không còn những biện pháp thuế má nào mới, và Tổng Ngọc cũng vội lên tiếng thanh minh rằng sẽ không có thêm một thứ kiem ước song hành nào nữa.

Đủ rồi!

Dân chúng vừa mừng lại vừa rết. Chỉ sợ nói là một chuyện, nhưng khi bốc đồng lên, hai ông lại tương cho một phát song hành nữa thì bỏ mẹ!

Một nguồn tin mới toanh cho biết rằng nhà nước sẽ thu hồi những giấy bạc 500 in hình cụ Trần Hưng Đạo, để phát hành một loại giấy 1000 in hình ông Lê Lai cứu chúa.

Đất nước này hiện nay rất cần đến cái sư Lê Lai. Càng nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Mẽo đã phát hành giấy 1000 đơn từ khuya, còn Nhật Bồn thì lại có cả thứ giấy 10.000 Yen. Bi giờ ta mới phát hành giấy 1000 cũng là quá muộn.

Phen này bà con ta tha hồ mà xài giấy lớn Nhà nào cũng có hàng chục hàng trăm ông Lê Lai cứu chúa. Và từ nay trở đi, Đức Thánh Trần sẽ bị bỏ rơi. Người ta sẽ không còn cầu nguyện Đức Thánh Trần nữa.

Hình ảnh Đức Lê Lai sẽ bắt đầu in xâu vào tâm khảm mọi người. Nhưng mừng nhất phải là các đảng cái Bang. Mỗi lần phát mại chữ ký, họ chả cần phải đem cạc tấp đi thâu bạc nữa.

Các cụ Lê Lai bỏ vỏ túi vừa nhẹ lại vừa gọn.

Hồi còn mồ mà ông Nguyễn Cao Thăng, mỗi lần vác mặt tới tư dinh của ông Phụ tá, bọn Cái Bang dờ là phe áo bần hay phe áo sạch, ngoài cái bị gây ra anh nào cũng mang theo túi lớn túi nhỏ.

Thông thờng, những cái túi ấy là để ẩn định cái chức phận của mỗi cá nhân Cái Bang càng nhiều túi bao nhiêu thì chức phận lại càng lớn bấy nhiêu.

Như cụ Bật Lương chả hạn thì đeo tới mười mấy túi lặn.

Nhưng khi tới nhà bỏ Nguyễn Cao Thăng thì cái túi ấy lại dùng để đựng tiền.

Bi giờ bỏ Thăng đã thăng thiên rồi, chả hiểu ma mãng Nguyễn thị Hai đã lên thay thế chưa?

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

THIÊN AN

Bán thực phẩm, dược liệu gia súc

400, Nguyễn Duy Dương Saigon

CHÈM RUỒI

Đàn đầu mà gầy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi

Tạ Vinh phải chào thua Trương Hy

Hồi ông Phó Râu Kẽm nhà ta còn làm Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp Tư người có lập ra 1 cái pháp trường cát gần chợ Bến Thành. Pháp Trường cát này là nơi đưa những ông gian thương tham nhũng về quê với những phát đạn Garant tiền đưa rất là trịnh trọng và ngoạn mục. Người được hân hạnh « khai trương » PTC là Tạ Vinh, một công dân Chợ Lớn nổi tiếng về sắt.

Sau Tạ Vinh, hình như không còn tên gian thương tham nhũng nào nên Pháp trường cát bị dẹp đi. Thế là nơi chín suối Tạ Vinh phải sống cô đơn vì thiếu... bạn.

Kỳ thật nếu Nhà Nước Anamta không chú trương trình diễn, mà làm thật, bọn C.O tin rằng Tạ Vinh sẽ có khối bạn gạt ra không hết là đảng khác. Chẳng hạn như người Trương Hy, một công dân Chợ Lớn tròn nghĩa nhất, ông này còn có nhiều thành tích hơn Tạ Vinh gấp bội. Trước đây Trương Hy đã từng cấu kết với bọn ngoại kiều buôn ngoại tệ và chuyên ngân ra ngoại quốc. Hành động nhằm lung đoạn nền kinh tế Anamta này, nếu ở vào thời ông Phó Râu Kẽm, chắc chắn người Trương Hy đã được đưa về quê. Nhưng vì ở thời... văn miêng tốt đỉnh, thừa thắng xông lên, nên Trương Hy chỉ bị cho nằm ấp ít lâu để... tính toán cách làm ăn một cách tuyệt hảo hơn!

Thật vậy, khi trở về từ ấp tốt, người Trương Hy với cái bàn toán trong bụng đã làm ăn tinh vi hơn nhiều. Bọn C.O được biết trước đây người Trương Hy có ký giao kèo mượn tòa Bưu Đình (góc đường Lê Lai Phan Văn Hùm) trong thời hạn 10 niên. Mượn xong, người Trương Hy bèn cho Mẽo mượn lại 7 niên, đóp bao nhiêu bạc. Sau khi Mẽo hoàn trả lại tòa bưu đình, người Trương Hy bèn lập mưu đem sang lại mỗi căn 4 tệ cho từ 40 đến 60 chủ để thơ thối ăm một số bạc kếch sù.

Những người chủ mới này tin vào cái uy tín to tướng cỡ Ngân Hàng Đồng Nai và Nhà Hàng Đồng Khánh của người Trương Hy, nên không nghĩ ngờ gì cả. Họ có biết đâu tòa bưu đình kia đã sắp đến kỳ hạn phải trả cho chủ cũ và lúc đó sẽ xảy ra biết bao nhiêu chuyện rắc rối giữa họ và người chủ cũ. Nhưng chung quy tất cả đều là nạn nhân bởi trò lừa bịp của tên đại ma đầu Trương Hy.

Muốn biết thêm về Trương Hy, hãy đón coi nhân vật Tàu Phù đầu tiên xuất hiện trong An Nam Dị Sử, để biết tại sao trải qua hàng bao nhiêu thế kỷ, dân Anamta cứ khốn khổ, khốn lịn mãi vì cái giống này.

Nghề xách động

Cuối năm Chó, người ta nhận thấy vẫn có nhiều chuyện chó má xảy ra. Điện hình là vụ lộn xộn tại Hãng Sản Xuất Ống và Chai Thanh Trúc. Đầu mỗi của vụ lộn xộn này do các đảng Phan Văn Chí Hoàng Liên và Lê Văn Thụ gây ra. Các đảng này đã lợi dụng cuộc tranh chấp giữa một số công nhân hãng TT và BGD hãng, để nhẩy vào ăn có bằng cách xách động và hăm dọa không cho công nhân hãng TT vào làm việc mặc dù BGD hãng này đã thỏa mãn tất cả mọi nguyện vọng của công nhân và chính những công nhân chống đối cũng đã vui vẻ đi làm việc.

Ba đảng lãnh tụ công nhân trên, có lẽ không được... thỏa mãn riêng, nên đã xách động cả nhân công hãng E Giao Chỉ và vài xí nghiệp khác đình công để hỗ trợ. Cũng may những nhân công của các xí nghiệp trên ý thức được những tai hại chung cho cả đồng bào mọi giới mỗi khi xảy ra một cuộc đình công, nên họ cóc chịu nghe theo lời xách động của ba đảng kia.

Bọn C.O nghe đâu cũng nhờ có cái nghề sách động mà ông PVC đã bắt được 2 tên ruồi của một xí nghiệp lớn. Như vậy hèn gì mà các đảng kia chẳng thích xách động để bắt bạc, hưởng thụ trên nỗi đau khổ của những công nhân chất phác.

Đố Chơi Đố Chọc

Đầu năm Tân Hợi, Đố Chơi Đố Chọc vừa mở cửa hàng đã thấy Heo lớn Heo nhỏ ùng ùng ùa vô đòi đố thì. Các đố thủ khác thấy khí thế của bầy heo quá đùng mãnh nên vội vã bám nhau rút lui có trật tự. Rồi cuộc còn lại 4 toán Heo ngồi lại tranh tài, đó là các toán:

- Heo Noc
- Heo Nái
- Heo Sũa
- Heo Thiến

Sau khi các đố thủ đã an tọa, Giám Khảo bắt đầu chấm ngòi:

Ai mệt trong ba ngày Tết?

HỎI.— Đố biết những ngày Tết Tân Hợi vừa rồi, ai mệt nhất?

HEO NQC.— Đại Vương mệt nhất, vì Ngài bận rộn đi ngược về xuôi, ăn tết với đơn vị này vừa xong lại phải tới thăm đơn vị khác.

HEO NÁI.— Ngài Thừa Tướng mới là mệt nhất, vì phải xuất hiện liên miên trên màn ảnh nhỏ.

HEO SỮA.— Chưa chắc hai ông đã mệt bằng mấy trăm gia đình nạn nhân của vụ hỏa hoạn ở chợ Cầu Muối chiều 28 tết.

HEO THIẾN.— Nếu đúng như lời mấy cụ trong dân ở Nhà Hát Tây, thì người mệt nhất trong mấy ngày qua phải là cụ chủ tịch xe đò.

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Heo Thiến có lý: 5 điểm!

Những ai khỏe nhất!

HỎI.— Vậy chứ ngược lại những ai khỏe nhất trong mấy ngày tết?

HEO NQC.— Chỉ có mấy ông chủ rạp xi-nê là khỏe, vô bạc như điên, giá vé tăng hai trăm phần trăm, thiên hạ vẫn chen chúc vô coi.

HEO NÁI.— Các ông tài xế tắc xi, xích lô cũng khỏe vậy, tha hồ muốn "chém" mấy cũng được, hành khách cứ việc ò cò ra mà chịu, kì kèo các ông ấy chửi cho thấy bà nội!

HEO SỮA.— Các chủ phòng trà, nhất là các hộp đêm có nhót lậu, cũng khỏe lắm chứ, đêm nào cũng đầy nhóc những khách hào hoa tới là lướt vài đường.

HEO THIẾN.— Nói đúng ra, chỉ có các chị em ta ở các hộp đêm ấy mới là khỏe. Vừa được bắt đũa của mấy thằng hạm ngõ, gian thương củ ỉn, vừa được sướng rên lên!

BAN GIÁM KHẢO.— Quái, sao Heo Thiến lại tinh thế, 5 điểm nữa!

Ăn Tết bằng gì?

HỎI.— Theo như nhận xét của quý vị, năm nay dân Giao Chỉ ăn Tết bằng món gì nhiều hơn hết?

HEO NQC.— Năm này, người ta không còn ăn Tết bằng thịt mỡ, dưa hành, bánh chưng xanh nữa, mà dường như đa số ăn Tết bằng dưa hấu thì phải.

HEO NÁI.— Dưa hấu cũng đắt quá trời, mấy trăm đồng một trái ăn nhứt răng. Có lẽ hầu hết các gia đình chỉ ăn Tết bằng hạt dưa.

HEO SỮA.— Hạt dưa cũng chả ai buồn ăn. Có một món mà người lớn, trẻ con đều ham, đó là: bộ bài cào!

HEO THIẾN.— Nếu bỏ trẻ con ra để chỉ tính có người lớn mà thôi, thì tết năm nay có hai món được hâm mộ hơn hết: là đa và củ ngải!

BAN GIÁM KHẢO.— Trật bậy hết ráo! Năm nay dân Giao Chỉ được ăn một cái tết ngon lành bằng... TiVi!

Khiếp nhất món nào?

HỎI.— Cũng tết này, món nào bị dân Giao

Chỉ khiếp sợ nhất, hề cứ nghi đến là cùng mình?

HEO NQC.— Đốt pháo. Cứ nghe radio, tivi hăm dọa tới ngày cũng đủ hết hồn rồi!

HEO NÁI.— Đi lại thăm viếng bà con. Không đi thì không được, mà đi thì mệt vì tiền xe pháo.

HEO SỮA.— Những cái đó cũng chưa đáng sợ bằng món... lì xì! Thời buổi này, tụi nhóc cũng quen mặt các Đức Trần Hưng Đạo, Quang Trung rồi. Lì xì bằng bạc lẻ, dù là bạc mới, chúng đâu có chịu.

HEO THIẾN.— Suy cho cùng thì đáng kinh hãi nhất là món "Bốn xin tiền tết" nhiều quá, không biết sao xài cho hết đây?

BAN GIÁM KHẢO.— Heo Thiến suy thật: lại thêm 5 điểm nữa!

HỎI.— Một câu hỏi chót: trong mấy ngày tết vừa qua, ai là người đau nhất?

HEO NQC.— Mấy tay chính chị chính em như bà Ngô Bá Thiêng, sử Đặng Văn Ký, Ni sư Huỳnh Liên, mới đầu năm đã bắt bỏ bót, năm nay chắc là "rồng" lắm!

HEO NÁI.— Cũng chưa đau bằng Phó Vương. Mới đầu năm đã bị hãng thông tấn Riu To gạt ra ngoài liên danh của Đại Vương, và còn chề là có dự cuộc đua cũng sẽ cầm đèn đỏ!

HEO SỮA.— Đau thứ thiệt phải kể thượng tọa Trí Quang. Con xuyên ác ôn tái phát bắt từ làm thượng tọa nhà ta mất cả tết.

HEO THIẾN.— Nếu thế thì ông Đại Sứ Trần Văn Phước cũng đau không kém. Chưa kịp ăn Tết đã bị thương vì Vi Xi pháo kích Nam Vang, đến nỗi phải chở về Saigon chữa trị. Còn gì đau hơn?

BAN GIÁM KHẢO.— Heo Sũa và Heo Thiến cũng đúng; mỗi toán lãnh 2 điểm nữa! Sơ lược cuộc đấu đầu năm Heo. Heo Thiến kẻ như dân đầu. Hoan hô, Heo Thiến muôn năm!

Đố Ngộ Môn

Ai biểu đối lập màn chi!

Bữa mừng ba tết Con Heo, trong lúc 100 dân ruộng Thủ Đức kéo nhau tới trước Nhà Hát Tây để đòi bồi thường đất trấu hữu như cả nước đã rõ, thì nữ hoàng nín đế và nàng Kiều nhót đỏ tuy không hen mà cũng đụng nhau cái cốp tại cuộc ngạ vạ này. Mặc dù đụng nhau giữa ngày xuân tết nhưng cả hai nàng chả ai chào hỏi chúc tụng nhau qua một lời nào hết trời. Ấy là vì nàng Kiều nhót đỏ đã chót đứng vào hàng ngũ đối lập ra rít với đức Dzua, còn nữ hoàng nín đế thì từ lâu vẫn phẩy phẩy sát cánh với đám hề thần phục hết mình với Phú Đầu Rồng.

Giữa lúc cuộc ngạ vạ của đám bản dân chưa biết sẽ ngã ngũ ra rắng, thì đảng dùi cui kéo tới đàn chào, tung hòa mù ra để giải tán. Tuy nhiên, có điều đáng nói là trước màn tung hòa mù, đảng dùi cui có lẽ nghĩ rằng Nữ Hoàng Nín Đế

dấu sao cũng là người thuộc "phe ta", nên đã kín đáo bấm máy báo động cho nàng biết trước để liệu đường tẩu mã. Hóa nên, lúc khói mù được xông lên, chỉ có nàng Kiều nhót đỏ là lãnh đủ, vật vã bò lê bò cang dưới đất trông thảm thương không khác gì ngày bỏ cu Châu bị khiêng lên xe cây về ở "áp" độ nào.

Cảnh tượng kể trên dường như đã khiến Nữ Hoàng Nín Đế lấy làm một sự khoái tỉ lắm. Nàng vừa nhây nhoi vừa vỗ bẹn bẹn bẹt, miệng nàng không ngớt cười nói tồ tồ: «He he, ai biểu đối lập màn chi! Đối lập thế mới đáng đời... He he!»

Heo khoái trò heo!

Cũng lại vẫn chuyện Nữ Hoàng Nín Đế Chợ Bến Thành và mấy ngày tết con Heo sẽ.

Số là, theo sự tiết lộ của chính bà chị, Nữ Hoàng vốn là heo, tuổi heo, nên nàng đã tâm sự mí li nhà báo rằng nàng khoái... Heo lắm cơ. Khoái Heo đủ mọi trò lụng.

Bởi Nữ Hoàng... Heo khoái heo kịch liệt đến như thế, nên chi bữa đầu năm xuân thư vừa qua, nàng lại một lần nữa lập lại lời yêu cầu nhà nước phải cấp kỳ cho công khai hợp thức hóa những trò giải trí có tánh cách bà con họ hàng thân thuộc đến cái giống Cô Soong như sau:

□ Tái lập sông cờ bịch Kim Chung, Đại Thế Giới để dân ngu khu đen có nơi giải

trí theo đường lối hèn sui thả đàn. Sự việc này còn có cái lợi khác ngoài cái lợi cho nhà nước thu thuế: Ấy là bọn năm vùng Vi Xi cũng sẽ bị nên cờ bịch tự do của ta làm cho đâm mê, quên bỏ nó cả đánh đấm phá hoại. Chúng sẽ biểu nhau đem đầu ra hỏi chánh tuốt luốt để hàng ngày được bước chân vô sông một cách hiền ngang hơn, khỏi phải phòng lo sợ bị sen đâm phú lít vô bắt từ nữa.

□ Phải cho nhây đầm, nhây... trường líp ba ga. Vì nhây đầm nhây trường chả có gì là tục tiêu hết trời, phổ biến nghệ thuật thâm mỹ mí li rèn luyện thể dục thể thao thì có. Thật mà.

□ Thiết lập nhiều nhà sấm bình dân mở rộng thêm nhà boọc đầu "Đại La Thiên" và chi nhánh để làm nơi qui tụ hàng ngũ chị em ta đang bị phân tán nơi Ngã Ba, Ngã Năm, Trường Đua, Vườn Lài v.v... Sự việc này chả những vừa kiếm bạc cho nhà nước, vừa cứu vớt được một số đồng chị em ta tránh được nạn khách đi quýt... dù, vừa giúp quần công khỏi bị hao mòn đồng lương vì gặp nạn tú bà tăng giá ngang xương; và chót nhất là giúp cho các bà các cô chót thua thấy hết sạch tiền nhà trong sông cờ bịch, cũng như các em vũ nữ hết thời... có chỗ "đi khách" hợp pháp hợp hiến để mà gỡ gạc lại chút vốn liếng...

Nhóm con Ong hoàn toàn đồng ý và xin nghiêng mình khâm phục nữ hoàng Heo với những sáng kiến giải trí heo rất hay!

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRUNG HẢI Công ty
Cung cấp và Nhập cảng Ciment

132, Bạch Đằng ĐT 2206

ĐÀ NẴNG

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRẦN-LẠC
Chuyên bán phụ tùng xe hơi

88, Ng-tri-Phuong Đà Nẵng ĐT. 2131

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TIM

Đã đến lúc những thằng làm giàu bất chính trong cuộc chiến tranh bị hỏi thăm sức khỏe?

SẼ GÈNH (Tiếp Đọc): Theo một nguồn tin có thẩm quyền, thì cơ quan Ma Xó, tức Xija vừa đưa cho Nhà Nước Anamta một danh sách những ông tai to mặt lớn và những gian thương có máu mặt, đã làm giàu nhờ chiến tranh và có tiền gửi ra những ngân hàng ở ngoại quốc.

Bọn C.O nghe đâu một ông nhớn đã ngã ngựa, thất thế vừa được hỏi thăm sức khỏe một cách thật tận tình. Còn những ông nhớn đang đầu quân hầu dưới trướng, thì chưa thấy động tĩnh gì. Người ta không hiểu khi đưa ra bản danh sách kia, người Mèo muốn làm vệ sinh tổng quát guồng máy chính quyền

Anamta, hay muốn nắm tay để làm áp lực cho một cuộc đổi chác nào? Và phải chăng ông nhớn đã ngã ngựa kia chỉ có nghĩa là một vật tế thần?

Vụ này làm cho người dân Anamta nhớ đến đã nhiều lần Sở Thuế Nhà Nước tuyên bố vùng vít là đã nắm đầy đủ danh sách những gian thương, những ông bà nhớn làm giàu phi pháp. Tuy nhiên cho mãi đến nay Nhà Nước vẫn im im, chưa công bố danh sách trên cho dân chúng Anamta được biết. Nói ra đi chứ, nếu không bọn dân đen nó lại hiểu nhầm những kẻ trốn sâu lậu thuế kia là những nhân vật nhớn thuộc Nhà Nước, thì...oan cho Nhà Nước Anamta quá!

Dân biểu mặt bột Nguyễn văn Quý bị dân Hậu Nghĩa đưa lên dân hỏa

SAIGON.— Các Nghị Viên Hội Đồng Tỉnh Hậu Nghĩa và một số dân chúng tỉnh này đã tố nạt ông Dân Biểu Nguyễn văn Quý của tỉnh Hậu Nghĩa. Chẳng là nhân dịp năm hết tết đến, ông dân biểu Nguyễn văn Quý, một thứ công tử mặt bột đã in một số lịch lần đầu trong ba niên làm Dân Biểu để tặng không cho đồng bào trong tỉnh. Trong cuốn lịch này ông Dân Biểu Quý đã kê khai những thành tích quý hóa của mình, những thành tích tranh đấu cho dân cho nước của mình. Mục đích tặng lịch cũng như mục đích kê khai thành tích chỉ nhằm nhắc nhở đồng bào hãy nhớ tới mình, để tháng 9 này bầu lại cho mình vô Hậu Viện. Nhưng việc làm trên của ông Quý đã bị các nghị viên, những đối thủ của ông lật tẩy, các nghị viên đã hỏi ông Quý rằng, ông nói ông đã can thiệp được cho tới 2.000 người dân Hậu Nghĩa được chính quyền địa phương trả tự do, vậy ông đã can thiệp hồi nào, từ ba năm nay không mấy khi ông héo lánh về Hậu Nghĩa, không bao giờ ông chú ý tới đời sống an ninh của đồng bào trong tỉnh. Vậy ông đừng nói phét. Chuyện thứ hai ông khoe là từ năm 68 ông đã can thiệp với bộ Giáo Dục xây cất cho mỗi xã một trường trung học đệ nhất cấp và mỗi quận một trường trung học đệ nhị cấp, Thứ hỏi tới nay đã là năm 1971 rồi, mà đã có xã nào được một cái trường trung học chưa.

Các nghị viên, cũng như các thân sĩ trong Tỉnh Hậu Nghĩa đã nhắc nhở ông Dân Biểu Quý đừng tưởng dân Hậu Nghĩa ngu mà đánh lừa họ bằng những thành tích

không bao giờ có của ông. Kể đâu cho ông Dân Biểu mặt bột thật, năm ngoái ông đã ra tranh cử Nghị Sĩ mong ăn cắp một năm làm việc cho dân Hậu Nghĩa ở Hạ Viện, mong đời một năm lấy 6 năm để hưởng cho nhiều lợi lộc, nhưng trời không dung kẻ gian, nên liên danh của ông đi trượt. Rồi tới năm nay, ông lại bị một cú tố xả láng khiến cho ông tiêu luôn sự hy vọng tái đắc cử vào Hạ Viện tháng 9 này.

Nền kinh tế ta tiến triển một cách đen tối trên đà xuống dốc

Ngay mới bước vào năm heo, ông nhà nước đã toan tính thu lại hết giấy 500 loại Trần Hưng Đạo để thay thế vào đó bằng giấy một ngàn. Lý do thu giấy để ngăn chặn nạn bạc giả. Người không biết cho đó là một hình thức lạm phát, lạm phát có che dấu lạm phát nguy trang, nhưng quan Tổng Tài trong dịp cuối năm con Chó đã cho hay rằng năm con heo sẽ thu hút được nhiều tiền tệ nhờ sự tiết kiệm của dân chúng. Ông Tổng Tài cũng cho hay trong năm này sẽ không có một biện pháp kinh tế nào nữa, ông Tổng nói hơi sớm, nhớ mai này vì áp lực nào đó mà có thêm một vài cái biện pháp nữa thì sao, lúc đó ông ăn nói ra làm rằng, người làm chính trị như ông quả còn non dơ quá.

Nhưng theo nhiều nguồn tin khác thì ông Tổng Ngọc, bạn cố tri và có thể gọi là đồng chí của ông đã lên đường đi Anh quốc và trước khi đi ông Ngọc có nói rằng: trong năm mới này để cứu

DI ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỌC

HỒ ÔNG — NGƯỜI MÁY phụ trách

Lập pháp sắp đánh nhau to qua một sắc lệnh của ông Tướng

SAIGON. Làng báo Giao Chỉ sống giờ chết giờ vì nạn giấy báo, nạn tịch thu, nạn kiểm duyệt trá hình, nạn lạm phát nhật báo thì đầu năm con heo, người tề tướng Giao Chỉ đã ký thêm một sắc lệnh ấn định thể thức việc thi hành xuất bản báo chí.

Từ khi Chánh Vương khai sáng nền đệ nhị cộng hòa, ông cũng cho xây dựng đủ mọi cơ cấu dân chủ, nào Thượng Hạ viện, Tối Cao pháp viện, Giám Sát viện v.v Một quy chế báo chí cũng đã được ra đời. Quy chế này đã ấn định tùm lum mọi việc liên quan tới việc xuất bản, ấn hành, phát hành và cả mọi hình phạt giành cho báo chí. Tướng như vậy là quá đủ nặng với báo chí rồi, không ngờ ông Tề Tướng lại quyết cho thêm một cú nữa. Nhưng việc làm của ông Tề

Tướng hơi thừa, sắc lệnh của ông làm sao hơn được một đạo luật do Quốc Hội thảo và Tổng Thống ban hành. Chẳng hiểu anh thầy dúi nào hiền kẻ quá dở cho ông Tề Tướng để ông bị hổ như vậy, và người nghị Nguyễn văn Chức mới có quyền chế ông Tề Tướng

không hiểu luật. Ông Nghị Chức hẹn sẽ họp báo về vụ này còn ông lý thuyết gia Nghị sĩ Phạm văn Tâm, cũng hẹn sẽ đưa vấn đề ra trước Thượng Viện. Cuộc đụng độ giữa Hành và Lập pháp trong đầu năm heo chắc đó là điềm dân chủ thực sự đã tới trên đất nước này.

CHANG BAO CÔNG XỬ MẮM CHỢI XONG CHAY LÀNG nằng ôm bầu thừa ông tòa tối cao

PHAN THIẾT. Một vụ án tình đang làm sôi động giới trí thức, nhất là giới quan tòa xử án, vụ án tình xảy ra ở giữa xứ mắm, nhân vật chính là ông tòa ở tỉnh này với một cô con gái nhà lành, nhan sắc mặn mà như nước mắm hạng nhất. Ông Tòa có tên Nguyễn hữu C và người đẹp có tên Nguyễn thị L. Ôi hai cái tên có chữ C và chữ L đầu quả là tên tiền định C vào trong L thì nhất định phải có kết quả ái tình, L phải mang bầu.

Câu chuyện tình đường như khởi đầu từ một vụ kiện đất đai, L đến nhờ quan tòa C xử, quan tòa C vốn hào ngọt thấy L đẹp nên thương và xử cho L thắng để L lấy lại được đất và C cũng chiếm được miếng đất xéo của L sau khi đã dùng nghề của chàng là ba tác lưới C đã hứa hẹn cưới em L, và em đã mơ màng mai này em trở nên bà Thâm phán danh giá một vùng. Hẳn khi L nghe những lời ngọt như đường mía của C lúc L đến với C trong phòng của chàng: "Chúng mình trước sau gì cũng là vợ chồng, em còn tiếc còn gì với anh làm gì thôi cho anh tất cả.. cho anh đi cưng" Và L đã cho chàng cho người tình trí thức, người tình thâm phán sau khi nghĩ rất nhanh rằng, dù cho có kết quả ái tình C cũng không dám bỏ L vì C còn phải nghĩ đến danh dự một ông tòa, một người có địa vị trong xã hội

Nhưng L đã làm, người tình trí thức, người tình thâm phán của nàng sau khi đã biết cái lá của nàng là lá vông hay lá tre, sau khi đã biết nàng

đang mang một giồng máu (trí thức, của mình trong tử cung nàng, thì C bèn lạng lẽ bỏ nàng đi lấy vợ, C lấy vợ ở Đà Lạt, có nghĩa là quan tòa C đã đi một đường quát ngựa truy phong. L đọc báo và biết tin, nằng đầu đón uất ức, nhưng nằng không chịu thua, nằng dùng điện thoại quân sự gọi lên thị xã Đà Lạt cho ông Thị Trưởng yêu cầu dừng ký giấy hôn thú cho C với, nằng cũng cấp tốc gửi cho nhà gái một lá thư lột mặt nạ người tình trí thức, người tình thâm phán của mình. Sau đó nằng vô Sài Gòn để thừa chàng tới hội đồng thẩm phán, tới Tối Cao pháp Viện. Trước phản ứng mạnh mẽ dữ dội của nằng, chàng thâm phán nạt bu nó người, nạt mẹ nó "ca ri e". Thế là hết cái sự ngóc đầu dậy của chàng. Nằng đã chơi chàng một cú đau như cú chàng đấm dùi cắm vào đất của nằng lần đầu trong đời một người con gái. Đầu năm heo, cái tin heo này hẳn sẽ mở đầu cho nhiều chuyện heo gay gắt sau này. Ôi người ta sống vì một miếng đất xéo và chết cũng vì một miếng đất xéo. Chàng thâm phán có hy vọng bị lột áo quan tòa.

NHẮN TIN

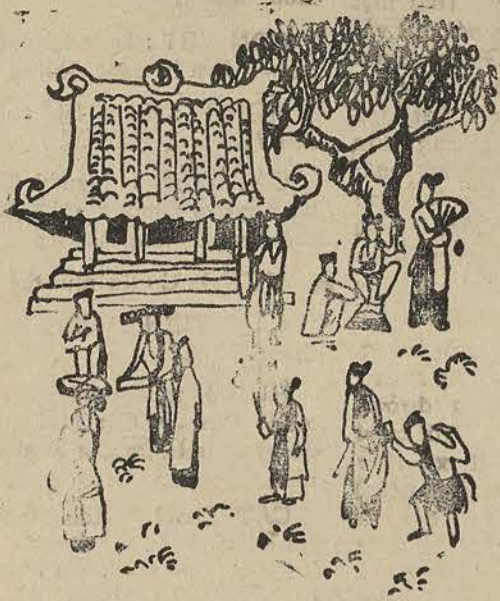
Ô. TRẦN NGỌC HỢP RMK SỐC TRĂNG.— Đã nhận được Bưu phiếu 22.300đ của anh chị em công nhân hãng thầu RMK Sóc Trăng gửi giúp đồng bào bão lụt Miền Trung. C.O sẽ tìm mọi cách chuyển tới tay đồng bào. Thay mặt cho các nạn nhân, xin chân thành cảm ơn lòng hảo tâm của các bạn. C.O.

CON ONG TÂN NIÊN

Phú Tân Niên

THẦY KHÓA TU

— Gẫm coi :

Trước tết chó đành hẳn chó,
Sang xuân, heo rồ ra heo.
Long đong những áo cùng cơm, thời gian hun hút,
Quanh quần chi xuân với tết, năm tháng vèo vèo.
Môi công chức có mưa móc bốn thiên, về nhà tiêu cái xoạch,
Xương máu quân nhân được ban ơn tứ xín, đưa vợ xài đánh veo.
Đừng vội rầy đám ba cọc ba đồng, xôi gấc đầu đời ăn may, một năm thường bốn ghim nào dám đời kia đời nọ,
Há chẳng thấy đàn dân biểu nghị sĩ, vườn hoang là nơi mùa gậy, mỗi tháng lãnh trăm xấp mà còn chê ông chê eo.
Biểu quyết lệ mà hưởng xuân, chơi trò đít thốt đầu chày, quá chửi cha thằng lính ốm,
Tặng lương mau để ăn tết, giờ ngón mặt trơ trán bóng, bằng đào mà đưa dân nghèo.
Dưỡng lão viện bất chấp song hành, sinh hoạt khó tha hồ cho khó,
Ấu trĩ viên sá gì kiệm ước, vật giá leo cứ việc mà leo.
Cao cỡ bàn độc còn nhày tới nơi, cao đến đầu cũng chấp,
Khó bằng ruồi bay vẫn ngập trúng phóc, khó cách mấy cũng theo.
Thiếu tài nhảy cao, đám đàn ngu cu đen chó mép giải mồm loa oán thán,
Không nghề ngập trúng, phường ba đồng ba cọc đừng lời giun tiếng đế eo xèo.

Cũng vì chữ tự do đêch hiểu rành, quốc hội
đôi tòa đại diện cả nước để chơi xuân,
tự do như thế biết chừa,
Bởi chung câu dân chủ không thấu rõ, nghị
sơ dân biu thay mặt toàn dân mà ăn
tết, dân chủ là vậy đó ngheo.

— Riêng Khóa tôi :

Xuân với xiếc những là nhạt thếch,
Mới cùng me sao thấy chán phèo.
Tối ba mươi cúng trời đất quý thần, có đĩa
xôi tèn tẹt,
Trưa mồng một vái ông bà ông vải, được con
gà óm teo.
Bàn thờ qua quýt ngọn nến thoi vàng, chồng
ga chồng gọng,
Cơm cúng lằng nhằng đĩa xào bát nấu, lèo tào
lèo tèo.
Đồ giữ gìn bày kiếp nhà ma, có cái đinh đồng
xám xịt,
Của chất bốp từ đời tám tồng, được mấy thời
trăm mốc meo.
Chạy tiền tất tả phờ mẹ nó người, đám con
còn nhảm nhảm.
Đi khách tùm lum gây cha cả bút, mụ vợ vẫn
kỳ kèo.
Vồ thù lao khoản tết vồ đại cả khoản tân niên,
rời rắm tựa con rồng lộn,
Lãnh nhuận bút bài xuân lãnh luôn cả bài năm
mới, nợ nần như cục đá đeo.
Buổi đầu xuân, khai bút nhân tiện viết bài,
ngồi vào cái bàn ọp ọp,
Dịp năm mới, chuyện mình đem ra trả nợ,
mở tung xấp giấy bèo nhèo.
Lòng dạ trống trơn, muốn quýt bài nhưng lại
sợ mặt hóa mặt met,
Đầu óc rỗng tuếch, toan trốn nợ mà cứ lo
miệng thành miệng treo.
Loanh qua loanh quanh, hết ra vào lại đứng
nhong nhóng,
Luẩn quã luẩn quã, thôi lui tới thì nằm còng
queo.
Phú tân niên rận óc nổi một vằn, cả ngày hợ
chàng mấy về gượng gạo,
Bài năm mới bốp chẳng ra một chữ, đến tối
mới được vài hàng leo heo.
Chữ đã cùn lại thêm bị tốn hao, vì hút thuốc
uống trà quá kỹ,
Văn đã bí chi tỏ đi đại vật, lại la con rầy vợ
hời hời.
Thôi thì năm mới năm me chuyện riêng có
vậy, thương nhờ ghét chịu, biết chủ báo
tiết tiền hùi hùi mà không làm sao được,
nham nhờ chữ rơi chữ rụng, buổi tân
niên vợ vét chi còn bấy nhiêu.

Khổ vì ông Bokassa!

Từ ngày xảy ra vụ tông tông hột xoàn Bokassa và hai nàng Martine, phần đông đều bàn tán: kẻ đau khổ nhất trong vụ này là cô Ba Xí! Nhưng chưa chắc đâu các cụ ơi! Cô Ba Xí đang làm than, đầu tắt mặt tối, bỗng dựng được thành « công chúa », được vùi về sống trong cung điện nguy nga, dù chỉ hơn một tháng, cũng đã đời lắm rồi! Thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt, còn hơn le lói suốt trăm năm, chẳng phải thế sao?

Trái lại, có mấy người chẳng ăn nhậu gì trong vụ này, chẳng được thấy mặt mũi hột xoàn, lâu đài, ngai vàng Trung Phi ra sao, mà khi không bị mang vạ vì Bokassa, cái đó mới là ức!

Trước hết là trường hợp của cô ca sĩ Julie Quang, con dâu của ông già Noel Phạm Duy. Cô này có một nước da xam xám gần bằng cô Ba Xí, bởi vì trong người cô cũng có tí dòng máu của ông Nê su, bà Găng đi. Tuy nhiên xứ Ấn độ và xứ Trung Phi cách xa nhau hàng vạn dặm và không thể có giây mơ rẽ má gì với nhau. Ấy vậy mà có vô số bạn bè hề thấy Julie đâu là chọc quê: Ê! Ma đăm Bô cát xa! thế có « chết tên » cô ca sĩ đang lên hay không cơ chứ! Sự thực, bị gán cho cái tên « áo đực » ấy, Julie vẫn tinh bơ, nhưng có ta tâm sự:

— Julie chỉ sợ ảnh buồn! (Ảnh đây là ông cụ thân sinh ra đứa cháu nội của nhà nhạc sĩ Phạm Duy chứ ai!)

Sau Julie Quang, lại có một tờ tuần báo nhét cái dòng máu Bokassa vào huyết quản của cô ca sĩ Carol. Trong một bài giới thiệu các ca sĩ, tờ báo đặc biệt chú ý tới các cô có dòng máu lai. Tờ báo nêu rõ Mai lệ Huyền có tí máu Thái, Julie Quang có tí máu Ấn, còn Carol thì dường như là máu...Bokassa!

Quả thực, Carol cũng có một làn da « Ba Xí », nhưng có nàng lại là dòng dõi của Chế Bồng Nga, Chế Mân, bà con xa xa với những Chế Lan Viên, Chế Linh Cơ!

Vì thế, sau khi đọc bài báo bảo mình có máu Bokassa, Carol trợn mắt:

— Gặp anh ấy (anh viết bài báo), em phải ưỡnh mới được!

Nhưng rồi cô lại nhe hàm răng Hynos ra cười hề hề!

— Nói dõn chơi thế thôi, chứ anh ấy với em thân nhau lắm mà!

Sau Carol, lại đến anh chàng « Hippy chúa » Trường Kỳ. Chàng này da dẻ mẩn sốt Julie, Carol, mặt mũi lại có nhiều nét hao hao ông tông tông hột xoàn.

Nhân có báo loan tin: ngoài Công Chúa Martine ông Bokassa còn một đứa con trai rơi rớt ở Saigon, thế là dân choai choai cứ túm lấy Trường Kỳ mà reo lên « con trai ông Bokassa đây chứ đâu? »

Ngày xưa, trước khi lấy bút hiệu Trường Kỳ, anh chàng có cái tên nửa Mèo nửa Việt là Johnny Kỳ. Các bạn bè nhớ ra bèn ghép luôn, và phang luôn cho chú Hippy chúa cái tên tuyệt đẹp « Johnny Bokassa ».

Nếu có báo nào bắt chước Trăng Đen làm thêm một phát giác mới, không chừng Johnny Bokassa cũng dám trở thành Hoàng Tử Trung Phi lắm ạ!

Đón Tân Niên 71 tung bừng hào hứng không gì bằng đi coi:

“CHƯƠNG TRÌNH TÂN NIÊN”
được khai diễn từ 1-1-71

Đây là một Chương trình vô cùng đặc sắc với những giọng ca lưu luyến, vũ khúc tuyệt vời điêu luyện. Ngoài đoàn nam nữ nghệ sĩ ưu tú tài ba VN và phần ngoại quốc với các tài tử lừng danh quốc tế JULIA, MARIO, LAM LENG, TEDDY, AL-LEGRO, chúng tôi hân hạnh tái trình diễn vở ca nhạc kịch CÔ BÉ LỘ LEM (Le Cendrillon) sáng tác của Lưu Hồng hòa âm bởi nhạc sư Hoàng Thi Thơ và kỹ nữ Kim Cương trong vai Lộ Lem thật độc đáo vô song.

XIN LUÔN LUÔN GIỮ CHỖ TRƯỚC
MAXIM'S kính mời

THÉATRE - RESTAURANT
NIGHT CLUB

AXIM'S

Quản lý: DIỆP BẢO TẤN

Điều khiển nghệ thuật:

Hoàng Thi Thơ - Lưu Hồng

Nơi hẹn hò:

của khách Hào Hoa Phong Nhã

Chương trình được chọn lọc của:

MAXIM'S MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon ĐT: 20575-20.56

GIA LONG thu băng

132 Trương minh Giảng SAIGON 132
(Ngã ba Trương minh Giảng và Kỳ Đồng)

- Hãng thu băng kỹ cựu nhất Saigon
- Có đầy đủ nhạc hay, mới hiện đại và tiên chiến.
- Bán băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy.
- Nhạc Xuân thật hay và đầy đủ.
- Băng học sinh ngữ: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật có sách.
- Vẫn giữ giá cũ từ năm 1966 đến nay.
- Nhận bán sỉ cho các tỉnh giá hạ.
- Mở cửa từ 7 giờ sáng đến 22 giờ cả ngày lễ và chủ nhật.

TẾT ĐÃ HẾT RỒI, NGHĨ GÌ? LÀM GÌ?

Chương trình chạy đua của các đảng nghị sĩ, nghị viên, dân biểu và chính khứa trong năm con heo...

● NGỌC PHONG CHÂM

Hoa héo. Dưa hấu thối. Bánh mứt thừa lẩn lóc dưới bếp. Lá bánh chưng, bánh tét vứt tung tóe đầy đường... Thế là hết tết. May quá, không có tổng tấn công tết Mậu Thân. Mọi người, phờ phạc hát nhạc Phạm Duy : "Tết đã hết, đã hết rồi, anh nhớ cho..."

Rồi lại bắt đầu hùng hục làm việc. Thế mà, trong năm cứ nặng cả lên, làm như tết là ghé góm lằm. Bấy giờ mới thấy đại. Chiến sĩ, những người được nhắc nhở tới nhiều nhất, vẫn dèch thấy sướt, được ăn vài cái kẹo rồi cắm trại «chăm phần chăm», rồi phải chờ mãi năm «Con chuột» tới mới lại có «Mùa Xuân cho Chiến sĩ». Lâu thấy mẹ! Còn mấy anh công, tư chức lèm bèm thì lại hóc hác kiếm tiền trả nợ. Bọn kỹ giả, nhà văn thì lại viết tóe phờ ra để khỏi đói. Cuối cùng, chỉ có các đảng dân biểu là thỏa mãn nhất, ăn tết to nhất, sướng nhất, lãnh một phát tới 134.000 tiền tự tăng. Lẽ ra chỉ nên để cho các đảng đó ăn tết mới phải. Tết là của các đảng ấy. Sướng chưa?

Sẽ có đấu võ chí từ đầu năm...

Cho tới hôm nay, các đảng dân biểu vẫn còn ăn tết. Tuy nhiên, theo một nguồn tin chính xác phía nghị viên thì sẽ có một cuộc đấu võ «kinh khủng» mở đầu cho năm con heo giữa các nghị viên và dân biểu. Số là quý vị nghị viên muốn phục hồi danh dự vì trong năm con chó, họ đã bị quý vị dân biểu khinh bỉ quá chừng. Nguyên nhân như sau : Trong một điều khoản của dự luật bầu cử tổng thống, quý vị dân biểu đã tự cho mình cao quý ngang hàng với quý vị thượng nghị sĩ, trong khi đó lại hạ giá quý vị nghị viên quá cỡ : 100 nghị viên mới bằng 40 vị vừa dân biểu, vừa nghị sĩ. Như thế là khinh bỉ nhau vô cùng. 100 nghị viên mới giới thiệu nổi một ứng cử viên thì còn ăn cái giải gì, chia chác làm sao được, đứng lại đôn «đánh đố» của «bạn dân biểu». Đã thế, chúng lại còn tính loại không cho nghị viên có quyền ứng cử dân biểu sắp tới, cứ coi nghị viên như bọn hủi ấy thôi, trong khi đó cả hai đều là đại diện dân, ngày trước cùng dõ rách như nhau, có khi có anh dân biểu còn không đáng xách dép cho nghị viên nữa. Thế mà, nay lại kỳ thị nhau như vậy, như Mỹ trắng kỳ thị người anh em «Negros» ấy, thì chịu sao nổi! Nên các đảng nghị viên đã anh dũng quyết định ăn thua đủ với «bạn dân biểu ác ôn con đở». Hai bên dự tính sẽ đấu với nhau một trận kịch liệt, sẽ dùng mọi thứ võ, liền ông đánh theo liền ông, liền bà đánh theo liền bà, đường như có cả bản súng và «tục quần» nữa. Nghe đâu, phe nghị viên còn có thêm nhóm nghị sĩ ủng hộ nên mạnh lắm. Sở dĩ có sự liên kết này vì «bạn dân biểu» cũng chơi nghị sĩ nhiều đôn đầu quá. Thứ nhất là sự «hỗn lảo» đòi ngồi ngang hàng với nghị sĩ trong việc giới thiệu ứng cử viên tổng thống. Sau đó, còn chơi trội hơn nghị sĩ trong vụ tự ý tăng lương (lương dân biểu hơn lương nghị sĩ tới mấy chục xin, khó chịu bỏ mẹ!). Vẫn chưa chịu thôi, mới đây quý vị dân biểu còn bắt bỏ toàn bộ phúc nghị dự luật ngân sách của Thượng viện, cứu nguy cho Hành pháp. Biểu quyết cái rụp rồi vội vàng nghỉ ăn tết. Trận đánh du kích thẳng lợi to : Cứu nguy được 23 triệu tiền mua nhà cho dân biểu 50 triệu mua xe cộ, tuyên nhân viên... cho nhà nước 400 triệu của bộ Canh nông và quan trọng nhất 100 triệu mật phí cho tổng thống. Gọi là mật phí nên không ai biết tổng thống sẽ chi cho ai, về vụ gì, nhưng quý vị dân biểu lại biết hết, thế nên quý vị đã xả thân cứu nguy cho chúa. Chỉ có quý vị bên Thượng là đau, công trình cắt xén để giảm sự đóng góp quá nhiều cho dân, nay thành công cốc. Hạ viện nó không biết nhục nữa rồi, phải liên kết với các bạn nghị viên diệt nó. Thế là mặt trận lớn được mở ra, hứa hẹn nhiều pha gay cấn. Nhân dân được ra vô coi thông thả.

Vô mới của Xóm Hạ

Theo dự đoán thì trong cuộc đấu võ, phe dân

biểu sẽ thua phe nghị sĩ, nghị viên vì họ liên kết với nhau chặt chẽ quá, lại có bọn dân ngu ủng hộ nữa. Vậy, phải thua là cái chắc. Nhưng quý vị dân biểu ăn nhiều thành tinh rồi nên khùn lằm. Quý vị ấy không đánh với «chúng nó» nữa, bày mặt trận khác, đánh du kích như Cộng sản ngon hơn, đối phương có tấn công thì sợ đã rồi, như vụ biểu quyết rồi ăn tết vậy! Bấy giờ thì cứ việc nghỉ ngơi, đã, ăn nhậu thả cửa cũng không hết 134.000 tiền một tháng, lại còn 120.000 tiền công tác xã hội nữa. Nào thì công tác xã hội! Dân chúng nó «ngu» thấy mẹ, bị chúng ông nói bổ lảo đánh lừa cho mà cũng không biết. Cứ tưởng bọn ông lùn công tác xã hội thực! Chúng nó kiếm được vài xin một tháng cũng học xì dầu ra rồi, bọn chúng ông chỉ có việc đấu hót, giơ ít cánh tay hoặc tục chiếc quần thôi mà một tháng cũng vài trăm xin. Bọn báo chí hung hăng chửi bới nhưng chúng ông cũng đầu sỏ. Chửi mãi, chúng nó sẽ mệt, sẽ chẳng được đóp hít con mẹ gì, còn chúng ông thì vẫn được, bắt quả chúng ông đeo thêm vài cái mặt mo nữa cũng chẳng sao. Đứa nào tưởng chúng ông còn biết nhục là những đứa ngu nhất trên cõi đời đẹp đẽ này...

Đó, luận cứ của các đảng dân biểu bây giờ là như vậy đó. Bấy giờ các đảng đó đang ăn, đang âm thầm chuẩn bị một kế hoạch đánh du kích mới. Nghe đâu sẽ có một cuộc tăng lương ngoạn mục nửa vào dịp hè sắp tới, tăng xong là nghỉ hè liền. Mà kỳ này, vì là kỳ chốt nên sự tăng sẽ nhảy vọt, tức là chẵn một tẻ một tháng. Cho bọn dân ngu nó chết! Quý vị dân biểu nghĩ thế.

Hiện đã có một số vị chia nhau hoạt động, móc nối để kiếm con mồi giới thiệu. Trong số đó người ta thấy có một dân biểu, ngày xưa dèch có xuống đường gi cã, chỉ nhờ ăn cò anh em tranh đấu mà được bốc thổi là «vua xuống đường», đang hoạt động hăng nhất. Một mặt «vua» lo xây cất thêm vài tòa nhà nữa cho thuê, mua thêm vài chiếc ô tô nữa để dành, một mặt «vua» mon men tới các thầy phe Ấn Quang làm quen, nhờ cho ít phiếu sau này. Nhưng bị các Thầy Ấn Quang đuổi chạy có cờ. «Vua» bèn trở lại «thầy nhà» Tâm Châu, ni non rằng : «Bạch thầy, từ ngày con ra dân biểu không đũa nào nó chơi với con cả, tụi nó ghê tởm con như hủi ấy. Con nghèo lắm ă, thế mà tụi nó bắt con chạy toan cửa sau, xây cất được mấy tòa nhà, có tới mấy chiếc ô tô. Thầy nhìn con mà xem, con đi dẹp nhất đây này, đang đi chiếc honda cũ rích đây này...»

«Vua xuống đường» còn tả oán nhiều lắm, đến nỗi thông cảm như thầy Tâm Châu mà cũng phải buồn cười!

Nói về vấn đề chính khứa

Bàn mãi chuyện dân biểu thì vài niên cũng chẳng hết. Vậy, sang chuyện chính khứa Annamta. Quý vị này thì cũng chán thấy mẹ, suốt ngày chỉ thấy ngồi ở «sa lông» bàn chuyện đốn gió, phất cờ. Có ít vị kiếm được năm ba ngoe cũng lập đảng, lập lực lượng, lập mặt trận cứ nặng xì cả lên, đưa ra những chủ trương cứu nước, cứu non to to đở đở. Mà nước nó đang rách bươm ra như thế này, chẳng thấy quý vị ấy cứu. Hết thuê kiệu ước rồi tới song hành cũng chẳng thấy đảng nào đấu tranh cả. Rồi vài trăm mạng đồng bào ruột thịt bị các người anh em đồng minh nó «phơ» vung vít ở Mỹ lai, các đảng cũng vẫn rết không dám lên tiếng, làm như những việc đó không phải của các ngài mà là của bọn sinh viên, học sinh, bọn kỹ giả lem nhem. Đồng bào của chúng nó thì chúng nó phải bênh. Nội com của chúng nó thì chúng nó tranh đấu. Việc của đảng, của mặt trận là xem gió bây giờ nó xoay chiều nào, các quan nước ngoài đã cho phép có hòa bình chưa, nội các có thay đổi không... đề mà còn

nhảy vào ăn cò. Tranh đấu thật sự nguy thấy bà, nhỡ «ngáp» thì lấy ai mà tranh ghé. Vậy, không có đại, cứ để việc chết chóc, nguy hiểm cho bọn con nít sinh viên, học sinh nó làm. Thua, bị ăn phí tiền, lựu đạn cay, chúng nó chịu. Còn nếu thắng thì bọn ông hưởng, bọn ông nói là do bọn ông tranh đấu thành tích lấy lừng!...

Ôi, đảng phái, chính khứa ra annamta sio mà nhục nhã vậy! Việc nước, việc dân, việc chiến tranh, hòa bình lại do các thầy, các cha lo, do các anh em sinh viên học sinh lo ra chỉ biết học hành thôi, phải đứng lên tranh đấu, bị đàn áp, đấm đập, bị chụp hết chiếc mũ này tới mũ kia! Cảnh sách của các đảng chính khứa bây giờ là đứng sau các thầy, các cha, đứng sau bọn trẻ. Sau này, nếu có ghé, chẳng lẽ thầy cha lại ngồi vào, chẳng lẽ bọn sinh viên, học sinh lại ngồi vào. Vậy, chỉ còn chính khứa chứ còn ai, lo to mơ đờ Xị nó xoi tái lúc này là đại.

Lý luận của các đảng chính khứa xứ này cao siêu quá đời. Hèn chi chẳng thấy mặt mũi các đảng ấy đâu cả, các lãnh tụ tài ba đâu cả. Hồi Đại Việt, hồi Việt quốc, Duy dân, hồi «Cứu nguy Dân tộc», hồi «Quốc gia Cấp tiến», hồi «Lực lượng Dân tộc Việt»... các người ở đâu? Ra đi thôi, sắp có hòa bình rồi, sắp có ghé rồi, mau lên đi! Nhào vô!

Hòa bình con heo...

Các đảng đại diện dân thì ăn bần, nói đóc. Chính khứa thì khôn tởm, không tranh đấu, chỉ lằm lằm ăn cò. Vậy, hòa bình trong năm con heo này có tới được không? Chưa biết, nhưng trong năm nay hứa hẹn sẽ có nhiều pha rất ngoạn mục. Nếu không có chuyện gì thay đổi bất ngờ thì sự ngoạn mục đó tập trung vào hai cuộc bầu cử tổng thống và hạ viện sắp tới. Những tên đã từng ăn bần sẽ lại đeo mặt mo nhảy ra, lại viết bích chương hứa hẹn vung vít, coi cứ trị như bầy cừ non. Chính chúng nó sẽ có những chiến dịch «salir» nhau dàn trận đánh nhau để tranh phiếu. Cả bọn chính khứa nữa, lúc này cũng nhảy ra tranh đấu bằng mõm. Vui đáo để. Các thầy, các cha trong dịp này sẽ trở thành những nhân vật có quyền thế lấy lừng, sẽ có những kẻ tới lạy bằng thịch, thiếu điều chui tọt vào trong quần của các người. Chẳng biết các người có khoai không?

Cuối cùng, chỉ có bọn sinh viên học sinh là khổ, nếu tiếp tục tranh đấu bình vờ đờy bị bắt chỉ thiên trùng phải, nếu nho nao đòi hỏi hòa bình, độc lập, nếu nêu cao truyền thống bất khuất của nòi giống trước ngoại bang... thì lập tức lại được ăn ngay phí tiền, lựu đạn cay, chạy tóe khói ra, rồi được vào bó gối chơi, thưởng thức ít thể võ của các anh bạn dân. Kết quả, chẳng ăn cái giải gì cả, trong khi đó, bọn dân biểu, chính khứa vừa được ăn, lại vừa được noi.

Kể viết bài này muốn chửi thề một câu thật tục tũn và không viết gì nữa! Đầu năm mà chửi thề thì sẽ phải chửi thề cả năm. Nhưng vẫn phải chửi.

Nơi mua sắm LÝ IƯỜNG của các giới có đồng lương cố định :

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

NHỮNG CHUYỆN HEO CHÓ ĐẦU NĂM HỢI

9 THIÊN KHÔI

No vì lời chúc Tết

Chưa năm nào dân Giao Chỉ lại được ăn no vì những lời chúc tết như năm nay. Đêm giao thừa chánh vương chúc đồng bào ăn tết vui... và chánh vương hứa như đã hứa từ mấy năm trước, năm nay sẽ đem lại Hòa Bình cho đất nước. Chánh vương cũng nói là chánh vương không chịu thua CS, dân chúng có thể ngây thơ, còn chánh vương là chánh vương không có quyền ngây thơ, dân chúng có thể mắc lừa CS, nhưng chánh vương không thể bị mắc lừa. Như vậy chánh vương là người thông minh sáng suốt nhất nước.

Sau lời chúc của chánh vương, là lời chúc của ông "Nguy Quân Tử" (Chữ của NS Lê Phước Sang chủ tịch Thượng Viện kể đó là ông già xe đồ Nguyễn bá Lương chủ tịch Hạ Viện, ông Tối Cao pháp viện, Ông Thủ Tướng, ông Đại Tướng nghe lời cầu chúc của các ông, nếu quả có Trời, có Thượng Đế thì xin cho lời chúc của các ông thành sự thực cho dân nhờ).

Dân bây giờ sống giữa thời gạo châu, củi quế vì có thuế kiểm ước, song hành, nên vẫn chỉ còn biết sống bằng hy vọng, dù đó là những cái hy vọng mỏng manh. Nhưng phải thừa thật với ông nhà nước, chưa có cái tết nào dân chúng lại ăn một cái tết khác khổ như cái tết này, mà khắc khổ là đúng chánh sách của nhà nước lắm rồi còn gì.

Đôi cơm, đôi gạo nhưng no lời chúc tết, nhất là các lời chúc của các vị lớn nhất nhì cả nước là dân sung sướng lắm rồi. Cảm ơn nhà nước, cảm ơn ông thượng đế!

Hương xuân và xá xui

Những ngày cuối năm con chó, nhiều đảng Nghị, Dân cũng như các quan lớn đã không hẹn mà cũng gặp nhau ở một biệt thự huy hoàng. Tại đây, họ tham dự trò chơi trường giả của những kẻ rừng mồi.

Trò thứ nhất tầm hơi chung cả nam lẫn nữ, lẽ dĩ nhiên là cùng tầm không áo quần. Nữ thì đều do chủ nhân biệt thự tuyển chọn, do đó rất thơm, nhiều em ra ngoài đường, thiên hạ trông như bà hoàng, hay trong trắng như nữ sinh. Tầm hơi xong, các quan được các em đấm bóp, và nghề đấm bóp của các em sẽ làm cho các quan chịu không nổi, các quan sẽ đè ngựa các em ra mà... hưởng Xuân.

Trò thứ hai là coi phim, loại phim này xem chỉ vài chục phút đầu là điên bổ nó người lên, vì đó là phim con Heo ghê người thường là ca na sê, tức ghê nệm dài, đủ cho 2 người ngồi. Quan ngồi xem thường ôm một em trong tay, lúc đầu thì em ngồi sát bên quan, nhưng chỉ một lát sau là quan bế em lên lòng quan ngồi và em cứ ngồi nhấp nhòm.

Trò thứ ba là xem thông, quan nào biết xem thì vào một phòng lạnh, nằm dài trên "sập gụ", gối đầu lên đùi một

em mà phum, phum bao giờ lỗ chân lông quan bốc ra khói thì thôi.

Trò thứ tư là đánh bạc, mà trước đó, xì phé đó, chỉ có 2 món đó thôi, tha hồ các quan dợt nhau.

Đó là trò hưởng xuân của các quan chơi gái gọi là hưởng xuân, dù đó chỉ là một thứ gái điếm thượng lưu. Còn với những người « bình dân » thì ngày cuối năm họ cũng đi chơi gái, nhưng để xá xui. Họ xuống xóm chị em, đông nhất là vùng chuồng chó, An Nhơn, sau đó là vùng Phú Nhuận trước quận Tân Bình. Tại đó họ xả cái xui vào người chị em ta, và xả xong, họ ra quán nhậu thịt chó, thịt vịt cũng lại để xá xui nữa. Nhậu thịt chó vào là hỏa mau bốc, mà hỏa bốc thì lại vào xóm xả xui thêm cái nữa... có anh xả hai ba cái xui nội một buổi chiều, nên rún bu nó cả 2 cẳng bước đi không nổi. Tại xóm chị em, cũng có nhiều món cờ bạc bình dân, bài 13 lá, tứ sắc, và bầu cua cá cọp, khách chơi hoa ngồi chơi bầu cua với các chị em ta, và chị em chúc nên cứ chung bạc mà vẫn vui như thường. Có nhiều anh thua sạch túi, phải xin chị em lại 100 đồng đi xe về.

Cái vui của 1 giới dân giàu và dân nghèo say vù trong mấy ngày xuân là thế!

Coi bói để ra tranh cử

Đầu năm con Heo, tiệm thầy bói, thầy sờ mu rùa nào cũng đông, ở vài tiệm nổi danh người ta thấy các Dân Biểu, Nghị Viên, Thượng gia, quân công cao cấp tới nối đuôi nhau chờ xem. Câu hỏi đầu năm của những ông trên là "thầy xem năm nay tôi ra ứng cử được không?"

Trì lớn gặp nhau là thế, anh nào, chị nào cũng muốn xem cung quan lộc có đường có mía, và con đường hoạn lộ của mình nó có phăng phiu nhân nhụi không? Chỉ còn 7 tháng nữa là bầu lại Hạ viện, mà Hạ viện sau 4 năm người ta thấy đó chính là một nơi béo bở, lương cao, bổng hậu, có quyền, có thế, vì vậy nó trở thành một nơi quyến rũ nhất. Bọn được ăn rồi thì cố bám vào mà ăn, bám bằng mọi cách, bọn chưa được ăn, sẽ lần xả vào ăn, do đó cuộc bầu cử Hạ viện năm con Heo, sẽ là cuộc đánh đấm nhau quyết liệt nhất, mọi đòn ma giáo sẽ được tung ra để họ nốc ao nhau.

Tại Hạ Viện những bọn đang có miếng ăn đã, tìm cách đánh phủ đầu bọn chưa được ăn và đang lăm le cướp miếng ăn của mình, đó là bọn nghị hèn, nghị cục, bọn nghị hèn, nghị cục lẽ dĩ nhiên phải phản ứng lại, và nhiều danh từ chỉ có hàng tôm, hàng cá xài đã được ném vào mặt những kẻ "chặn đường si đời"

Hiện nay nhiều người, thứ người ngợm trên đang lo chuẩn bị giấy tờ để nộp đơn tranh cử,

chuẩn bị tiền nong để vận động tranh cử, đi thuê người viết tiểu sử, diễn văn, và trong dịp tết này, đã tốn cả hàng trăm ngàn để mua thiệp chúc tết gửi cho những người chẳng quen biết bao giờ trong mục đích mai này kiếm phiếu.

Nhiều kẻ quen biết nhiều ông lớn dù quen sơ cũng đã cày cục đem lễ vật tới cửa, hy vọng mai này ông lớn sẽ nói với đàn em một tiếng để đàn em "ăn cắp" phiếu cho.

Tóm lại sau khi ở nhà thầy bói ra, anh chị nào muốn ra tranh cử Hạ viện năm con Heo cũng ôm đầy một bồ hy vọng.

Pháo vẫn nổ và súng vẫn bắn

Dù có lệnh cấm tuyệt đối không được bắn súng và đốt pháo trong ba ngày tết. Nhưng trong đêm giao thừa nhiều nơi súng và pháo vẫn thi nhau nổ, và nổ ngay cả tại Saigon. Ở Saigon pháo và súng đã nổ trong những ngõ hẻm, nhất là những hẻm sâu, xa thật là xa nơi các quan phú lít đóng đồn. Người đốt pháo thường là lính, và người bắn súng mừng Xuân cũng thường là lính, còn dân thì hơi hiếm, vì dân thường có tính sợ nhà nước bỏ tù.

Sáng ngày mùng 1 tết, la đồ loan tin nhà nước tùm được 7 trụ đốt pháo và bắn súng, 7 trụ quả là quá ít, nhưng dù sao đó cũng là điềm son cho cái lệnh tuyệt đối cấm bắn súng và đốt pháo mừng Xuân.

Có tiền sẽ chữa cháy

Gần tết, bà Hòa chơi một phát đi luôn 500 căn sập hàng trong chợ Cầu Muối. Lửa bốc ngút trời, xe vòi rồng tới ngay, nhưng anh em lính nón đồng cứ tà tà chữa lửa, dân chúng đau xót khi thấy nhà cửa sập ra tro, tài sản sập giã từ mình nên lay van các ông lính nón đồng. Nhưng van lay suông thì vô ích, do đó kèm theo lời lay van là cả vài chục xấp Trần Hưng Đạo, một vài tờ anh em chè. Nhà nào đưa nhiều thì nhà đó hy vọng còn nguyên, bởi anh em chỉ chú ý tới một mục tiêu tiền định đó, còn nhà khác cháy thì cho cháy luôn.

Dư luận dân Cầu Muối nói vậy, Con Ong ghi làm vậy, và Con Ong sẵn sàng đăng lời trả lời của anh em nón đồng với dân Cầu Muối. Nhưng dù sao Con Ong cũng tin rằng chẳng bao giờ anh em nón đồng tệ quá như thế đâu, có lẽ vì người dân sập bị cháy nhà quá hốt hoảng, ấn đại tiền vào tay anh em, rồi cầm tay anh em kéo đi chỉ nhà mình nhờ xịt nước, mà tính anh em cả nê, nên cũng lú rú đi theo họ, nhưng đó chỉ là thiếu số anh em thôi. Nang hành động cả nê đó đã khiến cho những nạn nhân khác đã bị cháy nhà hieu lăm, và cho là anh em... có tiền mới chữa cháy! Thật tội cho anh em.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

TÂN KHÁCH SẠN

Phòng rộng rãi - Đầy đủ tiện nghi

158, Bạch Đằng

Đà Nẵng

Bạn đã đọc Con Ong, không thể quên đọc nhật báo

tinsong

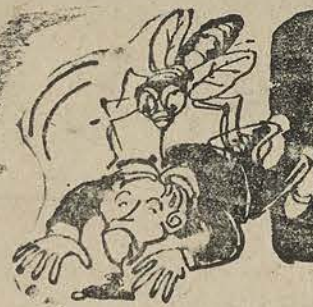
ra mắt ngày 5-2-71

C.O. cực lực phản đối chiếu thông lọng của Thủ tướng định xiết cổ Báo chí

• THỦ TƯỚNG KHIÊM KHÔNG THỂ CƯỚP QUYỀN LÀM LUẬT CỦA QUỐC HỘI, TỰ LÀM RA LUẬT ĐỂ BÓP CHẾT LÀNG BÁO.

NOC ĐOC

GAI SÍ

SAIGON. — Không hiểu là một sự vô tình hay cố ý, vào đúng lúc các báo nghỉ Tết Con Heo, Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm đã ký sắc lệnh số 006-SL/TT ngày 21-1-71 gọi là ấn định thể thức thi hành việc xuất bản báo chí, nhưng thật ra, là để xiết cổ báo chí cho chặt chẽ thêm. Vì sắc lệnh trên tung ra đúng lúc làng báo nghỉ Tết, nên không gặp phản ứng tức thời nào cả. Nhưng chắc chắn, làng báo sẽ phải có phản ứng mạnh mẽ về vụ này, vì hiện nay đã có luật báo chí, Thủ Tướng không thể tự ý đặt thêm luật xiết cổ báo chí. Chắc chắn giới lập pháp cũng sẽ có phản ứng

mạnh, vì Thủ Tướng Khiêm khi ký sai lệnh ngày 21-1-71 đã công nhiên qua mặt lập Pháp cái vù.

Cạnh đây Con Ong xin đăng tài nguyên văn sắc lệnh của Thủ Tướng, gồm 10 điều, và sau đây, Con Ong lần lượt nhận định về từng điều khoản một. Để dễ theo dõi, xin độc giả cứ đọc một điều của sắc lệnh, lại đối chiếu với một nhận xét của Con Ong.

1.— Điều 1 sắc lệnh nói rằng chỉ ấn định thể thức thi hành chương 2 luật số 19/69, nhưng sự thật những điều

kế tiếp đã quy định cả những vấn đề ngoài chương 2.

2.— Điều 3 cũng như điều 5 luật 19/69 ấn định qui chế báo chí không hề nói rằng mỗi người hoặc mỗi pháp nhân có quyền xuất bản tối đa mấy tờ báo. Như vậy thủ tướng không thể tự ý hạn chế, những điều luật không hạn chế ai có phương tiện và đủ điều kiện luật định, có quyền xuất bản bao nhiêu báo cũng được. Cũng như người có vốn, muốn làm chủ bao nhiêu cơ sở kinh doanh cũng được.

3.— Điều 9 luật 19/69 chỉ

nói rằng chậm nhất 3 tháng sau khi hồ sơ khai báo được coi là hợp lệ, chủ nhiệm phải xuất bản tờ báo. Quá thời hạn trên hồ sơ khai báo đương nhiên hết hiệu lực.

Hồ sơ hết hiệu lực, nếu chủ nhiệm vẫn muốn xuất bản báo, thì chỉ việc khai báo lại, nghĩa là chỉ cần đợi tối đa một tháng như người mới khai báo lần đầu, tại sao Thủ Tướng lại có thể để ra cái thời gian chờ đợi 1 năm? Chẳng lẽ người đã từng đủ điều kiện ra báo lại phải chịu thiệt hơn người mới xin xuất bản báo lần đầu?

4.— Luật 19/69 chỉ bắt buộc mỗi báo phải khai rõ tên tuổi của chủ nhiệm và

quản lý. Chủ nhiệm có thể kiêm chủ bút, mà không hề bắt những người khai phải khai báo. Thủ Tướng căn cứ vào đâu để bắt tất cả mọi người (chủ nhiệm, chủ bút, quản lý, tổng thư ký tòa soạn, ký giả, phóng viên, phải khai báo 15 ngày trước khi ra báo? Và rồi việc khai báo này phải cập nhật hóa mỗi tam cá nguyệt.

5.— Điều 5 của sắc lệnh thừa thãi đến nực cười. Điều 4 luật 19/69 đã quy định rõ các biện pháp chế tài nếu có sự khai man trong hồ sơ khai báo để ra báo thì còn cần chi điều này nữa.

6.— Từ đầu đến cuối, luật 19/69 ấn định quy chế báo chí không hề bắt chủ nhiệm báo phải khai báo với Bộ Thông tin và Bộ Nội vụ các nhà phát hành và các hãng thông tấn thường công tác với báo mình. Ai muốn lập nhà phát hành, và lập hãng thông tấn đều đã phải khai báo theo thủ tục do luật 19/69 quy định, tại sao còn bắt báo khai về vụ này. Hơn nữa, luật 19/69 còn cho phép nhà báo được giữ bí mật về các nguồn tin tức đăng trên báo mình. Điều 6 sắc lệnh của Thủ Tướng đã vi phạm nặng nề luật 19/69.

Còn nói rằng các nhà phát hành báo phải theo đúng các chi tiết tại các điều 36 và 37 quy chế báo chí là quá thừa, vì đã là luật thì đương nhiên phải có bản phạt thì

hành đúng. Chẳng lẽ không có sắc lệnh của Thủ Tướng ngày 21-1-71 thì điều 36 và 37 quy chế báo chí để chơi sao?

7.— Luật báo chí cũng không hề bắt các báo phải khai trung thực số lượng phát hành với Bộ Thông Tin.

Điều này của sắc lệnh còn vô lý ở chỗ Thủ Tướng đã tự ý cho Hội Đồng Báo Chí, Bộ Thông Tin và Bộ Nội Vụ cái quyền kiểm soát số lượng báo chí phát hành, một quyền hạn mà luật báo chí không hề quy định.

8.— Điều 6 luật 19/69 đã quy định đầy đủ các điều kiện mà chủ nhiệm, chủ bút và quản lý báo phải có. Nếu hề đủ các điều kiện này, thì đương nhiên được ra báo, luật báo chí cũng đã quy định đầy đủ các biện pháp chế tài, Thủ Tướng không thể đặt thêm những điều kiện và biện pháp chế tài ngoài những điều luật báo chí đã quy định.

9.— Dù tập san có tính cách nội bộ, nhưng người hoặc cơ quan chủ trương có đủ điều kiện xuất bản báo, thì cũng được hưởng cái quyền lợi do quy chế báo chí ấn định, chứ không thể bắt buộc phải chịu thể lệ riêng do Bộ Thông Tin đặt ra.

10.— Như đã nói trên, sắc lệnh số 6 ngày 21-1-71 phi pháp thì dù chính phủ có thi hành, báo chí cũng có quyền không áp dụng. Sắc lệnh lại chẳng hề có các biện pháp chế tài, và dù các báo không thi hành sắc lệnh có bị kiện ra tòa, thì vẫn có quyền yêu cầu Tối Cao Pháp Viện tiêu hủy sắc lệnh, vì là một sắc lệnh vi luật.

oOo

Nói tóm lại, không thể nào chấp nhận được sắc lệnh của Thủ Tướng ngày 21-1-71. Chẳng những đó là một sắc lệnh với nội dung khắt khe nhiều mục đích bóp nghẹt báo chí, mà dù cho nội dung sắc lệnh quy định những điều hợp lý, thì sắc lệnh cũng không thể tồn tại, vì nó trái luật. Các đạo luật không thể trái hiến pháp, sắc lệnh không thể trái luật.

Sắc lệnh số 006-SL/TT ngày 21-1-71 ấn định thể thức thi hành việc xuất bản Báo chí

ĐIỀU 1.— Nay ấn định như sau thể thức thi hành Chương II luật số 019/69 ngày 30/12/69 ấn định quy chế báo chí.

ĐIỀU 2.— Mỗi thể nhân hoặc pháp nhân hội đủ điều kiện để xuất bản báo chí theo luật số 019/69 ngày 30/12/69 ấn định quy chế báo chí được xuất bản tối đa một nhật báo và một tạp chí có định kỳ.

ĐIỀU 3.— Chậm nhất là ba (3) tháng sau khi hồ sơ khai báo được coi là hợp lệ, chủ nhiệm phải xuất bản tờ báo. Quá hạn này, hồ sơ khai báo để xuất bản đương nhiên hết hiệu lực và chỉ được tái lập sau một (1) năm tròn.

ĐIỀU 4.— Trước khi xuất bản mười lăm (15) ngày, chủ nhiệm tờ báo phải khai báo đầy đủ danh sách quản lý và bộ biên tập (chủ nhiệm, chủ bút, quản lý, tổng thư ký, tòa soạn, ký giả, phóng viên) cho Bộ Thông Tin và Bộ Nội Vụ, có ghi rõ họ tên, ngày và nơi sinh trú quán, nghề, nghiệp, số, ngày và nơi cấp thẻ căn cước. Danh sách này phải được cập nhật hóa mỗi tam cá nguyệt.

Mọi sự thay đổi nhân viên trong ban quản lý và bộ biên tập cũng phải được khai báo trong thời hạn mười lăm (15) ngày.

ĐIỀU 5.— Trong trường hợp có sự khai nam hoặc ngụy tạo hồ sơ khai báo quy định nơi điều 4 luật số 019/69 ngày 30/12/69 khám phá hoặc phát giác được sau khi biên nhận chính thức được cấp hoặc sau khi hết hạn ấn định nơi các điều 7 và 8 của luật thượng dẫn, hồ sơ khai báo sẽ bị coi như bất hợp lệ, chưa kể những biện pháp chế tài được áp dụng theo điều 43 quy chế báo chí và việc có thể bị truy tố về hình sự.

ĐIỀU 6.— Chủ nhiệm tờ báo phải khai báo với Bộ Thông Tin và Bộ Nội Vụ

các nhà phát hành báo chí và các hãng thông tấn thường công tác với báo mình. Ngoài ra, thể nhân hoặc pháp nhân phát hành báo chí phải thi hành đúng các chi tiết đã ấn định tại các điều 36 và 37 Quy chế báo chí.

ĐIỀU 7.— Ngoài việc ghi rõ các chi tiết ấn định nơi điều 11 Quy chế báo chí, các nhật báo, báo định kỳ hoặc tạp chí phải khai báo trung thực số lượng ấn hành cho Bộ Thông Tin.

Việc kiểm soát số lượng phát hành sẽ do một ủy ban hỗn hợp gồm đại diện của hội đồng báo chí, Bộ Nội và Vụ Bộ Thông Tin đảm nhiệm. Trong lúc chờ đợi sự hình thành hội đồng báo chí, Bộ Thông Tin và Bộ Nội Vụ được tạm thời ủy nhiệm công việc nêu trên.

ĐIỀU 8.— Các người nào đã làm chủ nhiệm, chủ bút, quản lý một tờ báo bị tòa tuyên án chung thân đình bản tạm thời hoặc vĩnh viễn, không có quyền lập hồ sơ khai báo để xuất bản một báo mới trong thời hạn ba (3) năm.

Nếu tờ báo bị đình bản vĩnh viễn, sẽ không thể khai báo để xuất bản với tên cũ.

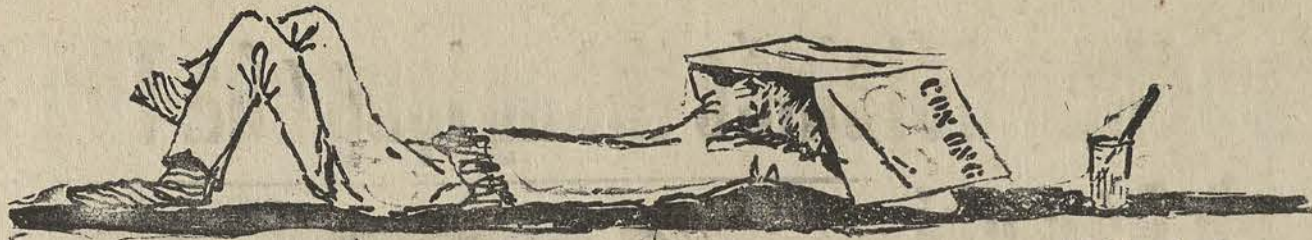
ĐIỀU 9.— Đối với các loại tập san có tính cách nội bộ hoặc chuyên môn của các cơ quan công quyền, đoàn thể, hiệp hội, xí nghiệp, chỉ phổ biến cho các hội viên, Bộ Thông Tin sẽ áp dụng những thể thức riêng về việc khai báo để xuất bản.

ĐIỀU 10.— Tổng trưởng thông tin, Tổng trưởng tư pháp, Tổng trưởng nội vụ, chiếu nhiệm vụ thi hành sắc lệnh này.

Sắc lệnh này sẽ được đăng vào Công Báo Việt Nam Cộng Hòa..

Saigon ngày 21/1/71

Ký tên
TRẦN THIỆN KHIÊM

Cả kê đệ nông

Bài viết cho đầu năm

Ấy thế cũng là xong một cái Tết...

Tha hồ cho thiên hạ đặt tên, nào là Tết kiếm róc. Tết song hành, cái Tết vẫn cứ đến, và cái Tết cũng vẫn cứ qua. Thời gian là một thứ vô thủy, vô chung. Trong sách Cô Gái Đồ Long, đã ghi hai câu của Ma giáo kinh, để chỉ thời gian. "Lại như lưu thủy, hề, thế như phong. Bất tri hà xứ lai, hề, hà sở chung". Thời gian cứ trôi như nước chảy, rồi biến đi như gió, không biết từ đâu tới và tới đâu thì hết. Sự Tết, mong Tết thì Tết vẫn cứ đến, Tết vẫn cứ đi...

Trong tâm trạng chờ đón Tết, có ba trạng thái rõ rệt. Người già thì sợ Tết, vì mỗi khi Tết đến, thêm lên một tuổi, là báo tin sự gần đất, xa trời, sửa soạn cho một chuyến về quê. Người trẻ thì lo Tết, nghĩ sao để có một cái Tết ra hồn Tết, đón nàng Xuân thế nào cho không thua kém gì ai. Còn trẻ nít thì khoái Tết, vì ngày Tết được mặc quần áo mới, có tí tiền lì xì, mua kẹo ăn cho ông bụng. Ba cái sự sợ, lo và khoái ấy, hợp lại, là Tết đó.

Với giới viết văn, làm báo, có một cách để biết được sự lành, rách. Tháng nào viết nhiều báo xuân, tờ nào cũng có bài, có tên năm chinh inh, thì chính là một tên rách. Phải hùng hục kiếm tiền bằng viết báo xuân, thật là khổ cực. Còn kẻ nào viết lại rai một hai bài, hoặc chẳng thèm viết cho tờ báo xuân nào, thì kẻ đó được coi như đã có một năm cơm no, áo ấm. Nhưng việc này, cũng có những trường hợp ngoại lệ, vì có nhiều kẻ, viết tùm lum mà chẳng có báo nào nhận đăng, cũng có nhiều kẻ túi nặng, nhưng vẫn cứ muốn dành khách báo Xuân, áp dụng thật đúng chính sách "năng nhất, chặt bị". Vậy thì, cũng chẳng lấy đó ra mà xét đoán.

Năm nay, tôi viết báo Xuân rất ít. Đầu có chừng hai tờ giai phẩm. Đây cũng là vì nề tình bằng hữu. Không phải là tôi giàu gì, nhưng bản tính tôi vốn làm biếng vào hạng tử tư. Lấy chính nghĩa rằng "đành chỗ cho các văn hữu rách, kiếm chác bằng báo Xuân, để che dấu cái tính lười, khiến cho tôi cũng được một chút hạnh diện.

Trong những ngày Tết, cái sung sướng nhất của tôi là chẳng phải viết gì cả. Tôi được tới năm ngày, không phải cầm lấy cây viết và ngồi trước trang giấy trắng. Những ngày ấy, sao con người thấy thật nhẹ nhàng và thanh thản. Tôi đã chợt có ý nghĩ, nếu không vì cơm của vợ, vì sữa của lũ con, thì buông bút nghỉ ngơi một thời gian, chắc hẳn là một điều thống khoái nhất đời. Đã một dạo, tôi mong được trúng số, không cần nhiều, chừng một triệu đồng, tôi sẽ nghỉ hẳn một năm, không thèm viết lách. Nhưng chẳng bao giờ mua số, nên không trúng số là chuyện dĩ nhiên... Tôi vẫn cứ phải viết viết đến học máu mồm ra, mới đủ ăn một ngày vài bữa cơm rau thanh đạm. Ngừng viết là nhìn thấy viên ảnh tương lai đen thui như được sơn bằng hắc ín. Nhiều khi, chán nản ghê gớm, nhất là những ngày như hôm nay, bắt đầu ngồi vào bàn viết, làm công việc khéo cày, trả nợ.

Năm nay là năm con Heo, một giống chỉ biết ăn rồi ngủ. Ăn nhiều mà chẳng làm gì. Nhiều người bạn tôi đã phũ phàng, vì những con heo với các ông dân biểu. Nhưng

xét ra thì con heo còn lợi ích hơn mấy ông dân biểu nhiều lắm.

Trong năm vừa qua, tôi đã mần thịt hơi kỹ một lũ heo người, để rồi hối hận. Bài viết tất niên của tôi, có một đoạn văn xám hối. Lúc đó thì tôi thực tình xám hối, nhưng rồi Tết đến, thấy thiên hạ phờ phơ, mà mình rách lại hoàn rách, lại cho rằng chữ bởi như thế, vẫn còn được coi là nhẹ.

Năm nay, tôi đã được ăn một cái Tết âm thầm. Muốn gọi là thanh nhàn thì cũng được, vì con người thật nhẹ. Không có một tí hoa mai, và nhất là không được nghe tiếng pháo.

Vùng mà tôi ở là vùng cầu chữ Y. Những đêm khác, không phải là đêm của ba ngày Tết, thì súng đi đẹt cả đêm. Lính gác cầu bắn đề chặn xe chạy trong giờ giới nghiêm. Bắn vào đám lục bình trôi, tấp vào chân cầu. Nhiều khi, chẳng cần có duyên cớ, cũng bắn vài phát chơi cho đỡ buồn ngủ. Tiếng súng nổ trong đêm khuya đối với dân cầu chữ Y, không có chi lạ. Như một thứ trống cầm canh, hay một thứ chuông báo hiệu giờ khác. Nhiều đêm ngồi viết khuya, thấy ngoài đường im bật tiếng xe chạy, vài tiếng súng nổ từ phía cầu, đó là lúc báo cho tôi biết, thời gian đã vào nửa khuya, và đã đến giờ giới nghiêm.

Cái điều làm cho dân vùng cầu chữ Y lạ lùng là, mấy đêm vào dịp Tết, không nghe thấy một tiếng súng nổ vắng tiếng súng thì càng buồn, để rồi năm nhớ đêm nào của Tết Mậu Thân, đoàn người lũ lượt đi về cầu, kêu gào khóc lóc như lũ dân hai huyện Phần Thành, Tân Dã trong chiến trận Đương Dương. Cầu chữ Y kia, cũng như cầu Trường Bản, nhưng chỉ thiếu một ông Trương Phi, mắt ốc, râu hùm hiên ngang cầm xà mâu, một mình chặn lũ quân Tào cho dân chúng chạy. Và trong đám dân chạy giặc ấy, không thiếu gì những Cam Phu Nhân, những My Phu Nhân, tóc rối tai bời, đi chân đất, chạy lẫn vào đám dân bá tính. Cũng có chàng Triệu Tử Long, tay bồng A Đầu, tay ôm súng, chạy trong khói lửa. Hình ảnh ấy như còn mới lắm, tuy rằng vùng này, đã từ lâu, xóa bỏ được hết di tích chiến tranh.

Buổi tối, mở máy Ti Vi, để coi một chương trình mùa Xuân. Thôi thì đủ các thứ Xuân, từ Xuân ốm cho tới Xuân mập Xuân Cao, Xuân thấp. Những ngày này, mới biết rằng các anh thầy đờn Giao Chỉ, sao mà sáng tác ra nhiều Xuân đến thế. Rồi bỗng hình ảnh của Xuân chợt biến, để lại chỉ có một nàng Xuân, với một thông cáo cấm đốt pháo, cấm bắn súng, của ngài Đồ trưởng họ Đồ.

Tôi đã mỉm cười, khi nghe thông cáo. "Nếu là quân đội đồng minh, mà nổ súng, cũng bị bắt giữa ngay". Câu nói tỏ lộ hết uy quyền, một thứ uy quyền quốc gia mà từ lâu đã bị thiên hạ "bề hội đồng", xài cho rách mướp. Mới gần đây, lính Mỹ đã bắn chết người ở Bình Định, mà còn không bị bắt giữ, thì sức mấy mà bắt giữ chúng nó, khi chúng nó bắn mà không chết người?... Nhưng tôi đã lầm. Lần này thì Nhà Nước Giao Chỉ hung hăng, thừa thắng xông lên, bảo vệ uy quyền. Hơn mười chú lính Mèo đã được hưởng thú nhà giam của Giao Chỉ vì bắn súng vào dịp Tết. Không hiểu rằng các chú đã được xét xử

như thế nào, nhưng chẳng nên tìm hiểu thêm nữa làm chi.

Trong dịp Tết này, đầu sao Nhà Nước Giao Chỉ cũng đã vớt vát được lại một tí uy quyền. Dân Giao Chỉ có một thói quen rất lạ: Cái gì mà cấm đoán thì thiên hạ lại thích làm. Cứ chỗ nào có bằng cấm đồ rác, cấm tiêu tiện thì nơi đó, thiên hạ đồ rác tùm lum, tiêu tiện vung vít. Nhưng lần này, không hiểu sao, công dân Giao Chỉ rất thuộc công dân giáo dục. Suốt ngày Tết, ít nghe thấy tiếng pháo.

Không phải rằng đất nước này không phát triển nền kỹ nghệ chế tạo pháo lậu. Dân Xóm Mới, mới vài ba ngày trước Tết, đã có dám bày mạng thương vong vì tháo gỡ thuốc súng ra chế tạo pháo lậu. Như vậy, có nghĩa là vẫn có pháo bán trên thị trường, muốn mua pháo thì vẫn có pháo. Nhưng không thấy thiên hạ đốt, đó cũng là một điều đáng mừng.

Trong xã hội Giao Chỉ, có hai giới coi luật pháp không có được một "gà ram". Đó là giới giàu và giới sang. Một bên mang tiền ra dán vào miệng luật pháp. Một bên mang uy quyền ra để luật pháp. Cả hai thứ đều làm luật pháp nghẹt thở. Những năm trước, các chú Ba vẫn đốt pháo, dù có lệnh cấm đốt pháo, vì đốt pháo chỉ bị phạt vài cảnh, một tí tiền. Tiền đó được cộng thêm vào tiền mau pháo cũng vẫn chẳng sao. Còn giới nặng uy quyền thì không ai dám đụng tới, nhất là giới đó lại nằm trong vòng rào kẽm gai, có lính gác. Nhưng năm nay, cả giới giàu và sang của đất nước này đã biết tôn trọng uy quyền quốc gia, đó là một điều may. Ông Đồ trưởng họ Đồ rất có quyền hành diện về chuyện này và rất đáng bốc thơm.

Nhưng có những thông cáo thơn thì cũng có những thông cáo rất khó nghe. Cái thông cáo cấm bắn súng, cấm đốt pháo đã làm tăng thêm uy quyền quốc gia thì thông cáo bắt công chức đi làm việc sáng thứ bảy cũng đã làm giảm uy quyền quốc gia không ít.

Nhà Nước đã cho công chức nghỉ Tết được nghỉ bắc cầu thêm sáng thứ bảy, để rồi tuần lễ sau lại đi làm bù thêm vào chiều thứ bảy. Như vậy cũng có thể được coi như huê cả làng. Nhưng không hiểu sao, lại có thêm một thông cáo, hủy bỏ thông cáo trên. Sự "tiền hậu bất nhất" ấy đã làm Nhà Nước thành ra trẻ con, ra lệnh mà cứ như diễn trò trên sân khấu.

Người xưa đã nghĩ rằng "thà chết chứ không để mất tín nghĩa với thiên hạ", thì người ngày nay lại coi thường tín nghĩa. Những sự giảm bớt uy quyền quốc gia, chính là từ những sự bất tín nghĩa nhỏ nhỏ ấy mà ra.

Như thế là cũng đã qua một cái Tết. Chuyện vui thì ít mà chuyện buồn thì nhiều. Năm chó, tôi đã đóng một vai chạy rông khắp làng báo. Năm nay là năm con Heo, không hiểu rằng tôi có được nuôi ăn cho mập, để rồi được đưa đi làm thịt hay không?...

Bài viết cho đầu năm, càng đọc, lại càng thấy vô duyên. Mong rằng quý vị anh hùng quân tử, có phải bịt mũi mà đọc thì cũng đánh cho năm bảy chữ đại xá...

ĐỀ HỨC CÀN

CORNELL UNIVERSITY
APR 30 '71
LIBRARY

PHÚ DE GIAO CHI

Năm mới năm me

Mấy ngày xả hơi nhân dịp Tết nhất đã phi ni. Một năm chiêm chích mới mẻ lại bắt đầu. Bọn C.O từ mấy ngày nay đã kéo đến tòa soạn chuẩn bị đánh nhón trong cái năm Con Heo (năm hứa hẹn sẽ có rất nhiều trò bần xây ra quanh mấy cuộc bầu cử sắp tới). Bọn C.O đưa nào mặt mũi cũng thờ thối hân hoan vì vừa... thoát Tết. Thuế má tuôn ra ào ào, Tết nhất mất bỏ nó cả ý nghĩa, trái lại nó trở thành một thứ nợ cứ mỗi niên phải ò cõ ra trả một lần. Mong mỗi, hân hoan với Tết họa chăng chỉ có những ông chính khứa, vì đây là dịp tốt nhất để các ông òm đồ đến nhà người nhón, gõ cửa bằng chân với nụ cười toe toét trên môi. Với hy vọng được người nhón... mừng tuổi cho cái ghế thơm tho vẫn hằng mong ước...

Đến mãi bây giờ bọn C.O mới được ý nghĩa câu năm mới năm me lấy que... thợ đit. Thì ra Tết nhất là cái que màu nhiệm chữa bệnh táo bón của những chính khứa.

Cứ thế này mà thừa thắng xông lên

Khác với những năm trước, năm nay từ đêm giao thừa cho đến mừng Môt, mừng Hai Tết người ta nhận thấy tiếng súng và tiếng pháo rất hiếm hoi, mặc dù dân nhà banh có thừa súng đạn và dân Civil không thiếu chỗ mua pháo lậu.

Qua sự kiện đẹp đẽ này, bọn viết lách nham nhò C.O lấy làm ngứa ngáy muốn bốc thơm cả nước, từ quân cho đến dân. Ngoài ra bọn C.O thấy cũng cần phải bốc thơm ngài Tổng Trấn Sài Gòn Gia Định và ông Tướng tư lệnh vùng đã áp dụng kỷ luật một cách tối đa. Thế là Luật Rừng của năm Chó lại trả về năm Chó. Bọn C.O ước mong ở tất cả mọi địa hạt khác, Luật Rừng cũng được ném trả cho năm cũ, để Luật Pháp của Nhà Nước Anamta nhân cái đã tốt đẹp đầu niên mới toanh mà thừa thắng xông lên.

Tướng Trí không nói phét

Cuối năm Chó, ông Tướng Hào Hoa đã cam kết với C.O nếu Tết Heo này bọn Vi Xi còn giữ được trò phá thói như hồi Tết Mậu Thân, ông sẽ tức khắc treo ấn từ quan về nhà đười gà cho vợ. Nghe ông hứa dân chúng đã yên tâm ăn Tết, mặc dù cái ấn tượng kinh hoàng trong ngày Tết Mậu Thân vẫn còn in đậm trong lòng.

Quả tình Tết này bọn Vi Xi có làm gì được, ngoài những vụ phá thói còn con không đáng kể. Như vậy là Tướng Trí đã nói thật chứ không nói phét. Bọn C.O nhân dịp năm mới xin bốc thơm Tướng Trí một phát. Ở cấp lãnh đạo ít nhất phải giữ được uy tín như vậy, người dân mới tin tưởng được chứ. Cứ như mấy ông dân biểu nghị ngòm chuyên ăn tục nói phét thì hỏng cả.

Chúc Tết

Chưa năm nào người dân Anam nhận được những lời chúc Tết từ phía các ông nhón nhiều bằng năm nay. Các ông nhón chúc Tết cùng với những lời hứa hẹn một tương lai sáng sủa sẽ đến với đất nước trong một ngày rất gần đây. Dân chúng rất cảm động khi được những ông nhón nghĩ đến họ, đồng thời cũng rất lấy làm mừng trước cái tương lai sắp mó thấy kia. Từ trước đến nay những lời hứa của các ông nhón đều đứng phong phóc cả. Chẳng hạn như Tết năm ngoái các ông hứa sẽ đem lại một đời sống ấm no cho mọi người và sẽ diệt tận gốc nạn tham nhũng. Nhìn lại năm Con Chó vừa qua, ai cũng phải nhận thấy rằng dân chúng sống rất sung sướng nhờ Nhà Nước không ban hành một sắc thuế nào. Ngoài ra tệ trạng tham nhũng cũng được tiêu diệt tận gốc, nên cơ quan GSV năm nay đang rục rịch kéo nhau ra ngoại quốc để bắt tham nhũng ở nước ngoài.

Đức Thánh Trần còn thiêng

Sau Tết người ta thấy có một nguồn tin là Bộ Tài Chánh sẽ cho Đức Thánh Trần về quê và

thay vào bằng loại giấy bạc tròn một xìn. Mới thoạt nghe ai cũng tin đó là chuyện thật vì từ lâu Nhà Nước Anamta đã òm ò, úp mở về vấn đề này rồi. Nhưng mới đây ông Tổng Thư Ký Bộ Tài Chánh cho biết tin trên chỉ là một con vịt cồ đầu niên. Như vậy tức là Đức Thánh Trần vẫn còn thiêng. Những kẻ ăn ở có... Đức sẽ vẫn gặp nhiều may mắn như năm ngoái.

Qua lời cải chính của bộ Tài Chánh, lần này bọn C.O tin rằng Nhà Nước Anamta sẽ chẳng bao giờ nở dứt tình với Đức Thánh Trần, vì chính nhờ ngài mà Nhà Nước muốn gì được nấy. Như vụ bác bỏ việc cắt xén 10 tỷ bạc của Thượng Viện trong năm vừa qua, chẳng hạn.

Thắng lợi

Ông dân biểu Nguyễn Hữu Đức mới đây vừa lên tiếng ca ngợi thắng lợi của Mèo trong việc làm thay đổi hết cả hệ thống tư tưởng sống của người Á Đông nói chung và Anamta nói riêng. Ông Đức đưa bằng chứng cụ thể là dân Nhật Bản trước đây rất quý trọng tinh thần võ sĩ đạo và Phật giáo; Nhưng mới đây họ chạy theo nếp sống vật chất một cách mãnh liệt. Họ đua đòi làm giàu đến độ cứ bực chân ra khỏi nhà là chạy đề tiết kiệm thời giờ.

Rồi ông Đức kết luận: *Phía C.S trong một ngày rất gần đây sẽ thất bại trước Thế Giới Tự Do và chiến thắng lớn nhất của người Hoa Kỳ không phải là sớm văn hồi được nền hòa bình ở xứ này, mà là đã làm thay đổi được ý thức hệ của dân tộc Á Đông.*

Qua nhận xét trên đây của ông dân biểu Đức, bọn C.O dù không muốn nhưng vẫn phải nghĩ rằng con người của ông dân biểu Đức đã bị u mê ám chướng bởi những bờ thừa sửa cũ của Mèo rồi. Nước Anamta từ lâu trải qua bao nhiêu ách thống trị của bọn ngoại bang, nhưng vẫn còn kiêu hãnh nhờ vẫn giữ được cái tinh thần đặc biệt của người Anamta, vẫn giữ được cái bản thể tổ tiên. Bây giờ ông Đức lại quan niệm rằng Mèo tiêu diệt tinh thần Á Đông như một chiến thắng, một việc làm tốt đẹp, thì quả liêm giầy ngoại bang là nhất ông rồi.

Căn cứ vào câu tuyên bố trên đây của ông dân biểu Nguyễn Hữu Đức, bọn C.O phỏng đoán trong mấy ngày Tết vừa qua, chắc ông dân biểu Đức đã đặt bàn thờ dưới gầm giường, để lấy chỗ treo ảnh TT Nixon.

Leo thang

Năm nào cũng vậy, dù Nhà Nước đã đem con ngoáo ộp ra dọa rất tận tình, nhưng bọn gian thương vẫn tình bơ đây cho vật giá leo thang. Bởi vậy những ngày Tết nhất thờ tay đụng vào món hàng gì, cũng như đụng phải vàng. Trái qua nhiều niên thông vật giá leo thang vào dịp Tết đã trở thành một thói lệ. Người dân chỉ có nước gồng mình chịu đựng cho qua mấy ngày Tết. Nhưng đặc biệt năm nay, không hiểu sao Tết nhất đã qua rồi, mà vật giá vẫn không chịu hạ xuống? Phải chăng như ông Nhà Nước đã nói trên Ti-Vi rằng năm Con Heo sẽ là một năm thắng lợi và cái thắng lợi của vật giá là một trong những thắng lợi về vang của ông Nhà Nước?

Mong đừng cuội

Một đại diện của Tòa Đại Sứ Mèo, mới đây vừa bay ra Qui Nhơn để tìm cách giải quyết đn thỏa nhằm dập tắt phong trào chống đối Mèo tại địa này, mà nguyên do là bởi những tên lính Mèo vô giáo dục đã gây ra qua những hành động bắn súng bừa bãi và lái xe cầu thả gây thiệt mạng cho dân chúng tại đây.

Cũng trong dịp này, ông đại diện TĐS Mèo đã cam kết sẽ trừng trị gắt gao đối với những tên Mèo vô kỷ luật. Kể ra mãi đến lúc này ông

BA DANH cầm trống

thâm quyền Mèo mới lên tiếng thì có hơi muộn. Tuy nhiên muộn còn hơn không, miễn là Giới Chức Thâm Quyền Mèo giữ đúng lời cam kết, chứ không cuội như lời hứa tôn trọng chủ quyền nước Annam.

Bọn C.O nghĩ rằng nếu giới chức Mèo thắng tay trừng trị những tên lính Mèo vô kỷ luật sau mỗi vụ... đáng tiếc, chắc chắn dân chúng An Nam vốn hiếu khách, sẵn sàng xá xóa và những chính khứa chuyên ăn có trong những vụ lộn xộn như bà Ngô Bá Thành, sẽ phải vêu mồm.

Hòa giải

Cách đây ít lâu một số giảng viên chính trị thuộc Bộ Con Chim có tố cáo chủ trương Đảng trị của ông Tổng Châm, người đã cả gan tuyên bố Quốc Vương Anamta là một thứ Huyện Ủy chiêu hồi. Qua những điều tố cáo, thì ông Tổng Châm từ ngày về nắm Bộ Con Chim, ông đã tìm cách phứt những người không thuộc đảng ta và thay thế vào bằng những đồng chí của ông.

Sau những lời tố cáo trên, một số giảng viên chính trị dám cả gan vượt râu Hùm, đã bị kêu trình diện Quan Giám Đốc Nha Thông Tin Tỉnh Báo thuộc Bộ Con Chim. Tại đây Quan GD Nha Thông Tin Tỉnh Báo cho biết ông Tổng Châm đã chỉ thị Quan đứng ra hòa giải nội vụ một cách tốt đẹp.

Sự thật, tại Nha Thông Tin Tỉnh Báo, những kẻ tố cáo đã bị điều tra thăm vấn kỹ càng và sau đó phải viết bản phân tình, thú tội... theo ý của Nha ta.

Bọn C.O thấy ông Tổng Châm chơi vậy là cóc điều chút nào. Gọi nhân viên thuộc quyền tới bảo hòa giải trong êm đẹp, trong tinh thần xây dựng, rồi lại chơi trò áp bức tinh thần, thì còn ra thế thống quá gì nữa. Ấy là chưa kể hành động trên đã phi pháp trắng trợn, vì việc điều tra một nhân viên Nhà Nước là thuộc thẩm quyền của Tổng Nha CSQG, chứ đâu phải thuộc... Đảng ta.

Vừa thôi chứ ông Tổng Châm, đối với nhân viên thuộc quyền mà ông làm như vậy, thì đũa cóc nào còn muốn tung cánh chim tìm về nữa.

Đú đờn

Bọn C.O nghe nói tại đường Nguyễn Văn Thịnh có một tiệm uốn tóc chêm rất là vô giáo dục Chải một cái đầu 27 xìn. Uốn một bộ tóc 70 xìn Nguyễn do tiệm trên chêm đã man tàn bạo vì có xự lui tới làm đầu của một bà nhón tổ bố. Với giá biểu quá đặc biệt trên, nhiều người vô tình không biết, thờ thối và làm tóc, đến khi trả tiền đã muốn xỉu ngay tại tiệm.

Nghĩ đến cái giá cả độc nhất vô nhị kia, bọn C.O thấy rằng giữa lúc quân công đời khổ như con chó, mà vẫn có những kẻ đú đờn, tung ra gần trăm xìn để làm đẹp một cái đầu, thì quả là khôn nạn thật. Không biết số tiền mà đã chêm có tới cái tiệm uốn tóc... kinh dị kia chưa?

CON ONG TANG CƯỜNG

Kể từ số Tân Niên này, Con Ong sẽ tăng lên 16 trang và tăng cường thêm nhiều cây bút trừ danh và nhiều lối mực hấp dẫn không thể tưởng tượng được. Bọn C.O không dám nói phét CON ONG 16 TRANG bạn bực thỏa mãn bằng đọc hết các báo ở Sè Gènh. Có điều bọn C.O dám chắc là quý bạn đọc giả sẽ rất lấy làm thờ thối hân hoan sau khi đọc hết tờ báo.

Vấn bán với giá không Kiếm Ước là 20 tỉ.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY
In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn